ANNOTATIONES CRITICAE

AD

THEMISTII ORATIONES.

(*Continuantur e Mnemosyne Vol.* XI. *p.* 266.)

Vidimus supra ad p. 10 A. ἐξερεῖν et ἐξευρεῖν inter se confundi. Idem error iterum in libris commissus est p. 110 D. in verbis: σφόδρα ἂν ἀπίστους νομίσαι τοὺς ἐξευρόντας τὰ μεταξὺ συμβεβηκότα. Pro ἐξευρόντας ferebatur alia lectio ἐξαίροντας, quae perinde absurda est. Veram scripturam reperit Iacobsius, quae est ἐξεροῦντας, *eos* qui narrarent *sibi quae interea accidissent.* Nemo Veterum in tali re futurum posuisset, sed Themistius et aequales talia non sentiebant et credebant percommode dici posse, σφόδρ' ἂν ἀπίστους νομίσειέ τις τοὺς ἐξεροῦντας, pro εἴ τινες ἐξείποιεν, sive διηγήσαιντο, τὰ μεταξὺ συμβεβηκότα.

Inconsultam Agamemnonis iram commemorans p. 111 D. ita scribit: τοιγαροῦν ᾔσθετο οὐκ εἰς μακρὰν ὁ γεννάδας ἐπὶ πολλῶν χαλεπήνας. Nihil significat ἐπὶ πολλῶν hoc loco. Themistius dederat ἐπὶ πολλῷ *magno constitisse* Agamemnoni eam rem significans, ut apud Demosthenem est p. 13, 22: δέδοικα — μὴ ἐπὶ πολλῷ φανῶμεν ἐρρᾳθυμηκότες, et p. 103, 1: δέδοιχ' ὅπως μήποθ' ἡγήσησθε ἐπὶ πολλῷ γεγενῆσθαι.

Improprie, ut multa alia, dixit Themistius p. 112 A. ᾧ σὺ καλῶς ποιῶν τὸν χαλινὸν ἐπέθηκας. Ex ipsa enim rei natura dicitur Latine *imponere iugum* sed *frenum iniicere*, et Graece ἐπιθεῖναι τὸ ζυγόν et τὸν χαλινὸν ἐμβαλεῖν, ut apud Anacreontem:

ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν σοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλλοιμι
ἡνίας δ' ἔχων ςρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου,

et passim apud alios.

Pusillus error magnam caliginem offundit verbis Themistii p. 112 D. ἅπαντες γὰρ οἱ παρ' ὑμῶν κομιζόμενοι τὰς δωρεὰς ἢ κέκτηνται γῆν καλῶς π ο ν ο ῦ ν τ ε ς ἢ κτήσονται. Proba lectio est καλῶς ποιοῦντες. Interponunt haec verba qui quid *factum* esse *probant* et *facto gaudent*, ut paulo ante p. 112 A. ὦ σὺ κ α λ ῶ ς π ο ι ῶ ν τὸν χαλινὸν ἐπέθηκας. Addam alia quaedam ex Themistio exempla: p. 3. a. ἀλλ' ἐπειδὴ εὖ π ο ι ῶ ν ὁ λόγος εἰκόνι προσωρμίσατο. 99 D. ἣν οἱ θεοὶ κ α λ ῶ ς π ο ι ο ῦ ν τ ε ς ἔτρεψαν αὐτῷ παραχρῆμα εἰς τὴν κεφαλήν. p. 210 D. συμπανηγυρίζουσιν ἡμῖν τὴν τοῦ ςρατηγοῦ πανήγυριν, ὑφ' οὗ κ α λ ῶ ς π ο ι ο ῦ ν τ ε ς ἑάλωσαν. p. 223 B. πᾶσαι γάρ μοι ἐκλέλυνται (αἱ ἡδοναὶ) κ α λ ῶ ς π ο ι ο ῦ σ α ι. p. 229 A. πεπίςευκε γὰρ εὖ π ο ι ῶ ν τῷ λόγῳ τοῦ Ἀσσυρίου. p. 254 B. ἀλλ' εὖ δὴ π ο ι ῶ ν ὁ λόγος μεταβέβηκεν ἐφ' ἕτερον τῶν γνωρισμάτων, et sic optimus quisque Veterum et imprimis Demosthenes saepe loquitur.

Prudenter admodum et scite dixit Themistius p. 112 B. de reditibus et sumtibus publicis, et laudat Principis parcimoniam ea paucis gratificari et largiri nolentis quae multis extorqueri prius debeant. Eleganter et vere dixit: οὐ γαρ ἔνεςιν ἀφειδέςερον δαπανᾶν ἄνευ τοῦ συναγαγεῖν ἀδικώτερον, et post pauca: ὁ γὰρ κύκλος εἰς ἑαυτὸν οὗτος περίεισι καὶ ὥσπερ τὰς νεφέλας φασὶν ἑλκούσας τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς γῆς αὖθις τῇ γῇ χορηγεῖν ὅσον εἵλκυσαν, οὕτω καὶ τοὺς βασιλέας ὁρῶμεν εἰς οὓς προΐενται παρ' ἐκείνων καὶ ἐρανίζοντας. Deinde summam rei paucis complectitur p. 112 D. in quo loco scripturae mendum inest. Editur: τὸ τοίνυν κεφάλαιον τοῦ λόγου τοῦτό ἐςιν, ὅτι ὅσῳπερ ἂν ἐλάττω π ρ ο σ ά γ η τ α ι βασιλεὺς τοσούτῳ πλείω δωρεῖται. Illa verba recte intelligi non possunt. Προσάγεσθαι quid sibi velit in tali re nemo dicet. In re tam perspicua quid dicere debuerit Themistius facile est ad intelligendum, nempe hoc: *regem quo minores* sumtus faciat *eo plura largiri*, nempe quoscumque sumtus facit pecuniam erogat publicam quam conferebant omnes, et quam pecuniam rex *non exigit*

eam recte dicitur *donare* aut *largiri* iis, qui conferre debuissent. Iam igitur apparet quid in προσάγηται lateat. *Sumtus facere* appellatur aut δαπανᾶν aut προΐεσθαι, ut in iis locis quae supra adscripsimus, et iterum p. 112 B. προΐεσθαι ἐκ τῶν ταμιείων οὐχ οἷόν τε ἐστὶ μὴ πρότερον εἰσενεγκόντας, igitur pro προσάγηται Themistius dederat προΐηται, ὅσῳπερ ἂν ἐλάττω προΐηται, τοσούτῳ πλείω δωρεῖται, in quibus verbis non illepidus lusus inest.

Quod dicit p. 113 B: ἐγείρει πόλεμον ἀκραιφνῆ καὶ σιτούμενον οὐχ ὡρισμένα, sumsit ab Archidamo, cuius dictum saepe laudavit Plutarchus, veluti in vita *Crassi* cap. 3: ὁ γὰρ πόλεμος οὐ τεταγμένα σιτεῖται κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον, unde corrigendum idem dictum apud Plutarchum in *Apophth. Lacon.* p. 219 A: ὁ πόλεμος, ἔφη, οὐ τεταγμένα ζητεῖ, imo vero οὐ τεταγμένα σιτεῖται. cf. p. 190 A. Praeterea emenda κατὰ τὸν Ἀρχίδαμον pro κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον, cf. Plut. in *Cleomene* cap. 27: λέγεται δὲ καὶ Ἀρχίδαμος ὁ παλαιὸς ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κελευόντων εἰσφορὰς τάξαι τῶν συμμάχων αὐτὸν εἰπεῖν ὡς ὁ πόλεμος οὐ τεταγμένα σιτεῖται.

Post pauca celebratum Aristophanis versiculum ex *Equitibus* Themistius usurpavit p. 113 D. ἐρέτην δὲ ἔφη δεῖν ἡ κωμῳδία πρῶτα γενέσθαι πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν. Ubi caput Marii filii ad Syllam relatum est αὐτὴν ὁ Σύλλας ἐν ἀγορᾷ μέσῃ πρὸ τῶν ἐμβόλων θέμενος ἐπιγελάσαι λέγεται τῇ νεότητι καὶ εἰπεῖν· Ἐρέτην δεῖ πρῶτα γενέσθαι πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν, ut scribit Appianus *de Bell. Civil.* I. 94.

Improprie et negligenter locutus est Themistius p. 114 A. quum diceret: ἐπὶ τουτὶ τὸ βῆμα ἀνῆλθες. Nemo Graecorum in ea re utitur verbis ἀνέρχομαι et κατέρχομαι, sed constanti omnium usu ponitur ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα et καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ βήματος aut simpliciter καταβαίνειν et ἀναβαίνειν, ut in notissimo κατάβα, κατάβα, quo ei qui minus placeret obstrepebant. In caeteris Themistii locis recte legi-

tur *ἀναβαίνειν*, veluti p. 45 D. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο βῆμα*, et p. 108 B. *ἀναβάντα ἐφ' ὑψηλὸν βῆμα*, et p. 320 D. *ἀναβῆναι ἐπὶ βῆμα ὑψηλὸν καὶ ἀνειπεῖν ὥσπερ θεὸν ἐκ τραγικῆς μηχανῆς*. *Ἀνέρχομαι* in ea re nemo dixit, sed *παρέρχομαι* et *πάροδος* et *ποιεῖσθαι πάροδον* omnium Atticorum usu tritum est ut apud Demosthenem in Olynth. I. p. 11, 11 *ὅτε — παρῆσαν Ἀμφιπολιτῶν Ἱέραξ καὶ Στρατοκλῆς ἐπὶ τουτὶ τὸ βῆμα*, ubi *παρῆσαν* verum esse docuimus in *Var. Lectt.* p. 33. Aeschines in *Ctesiph.* p. 74, 19: *παριὼν ἐπὶ τὸ βῆμα πρεσβεύσειν ἔφη ὅποι ἂν αὐτῷ δοκῇ*. Hinc *πάροδος* et *πάροδον ποιεῖσθαι* et *παρόδου τυχεῖν* et *ὁ μέχρι τῆς παρόδου δημοτικός* apud Demosthenem p. 1481, 15.

Gravius etiam impegit Themistius p. 114 D. *καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδαμῶς ἴσον μισθοφορεῖν μὲν ὑπὲρ τοῦ κρατεῖν τῶν πολεμίων, τῶν ἄθλων δὲ μὴ κοινωνεῖν τοὺς μισθοδότας*, namque ex reliqua parte loci manifestum est *μισθοφορεῖν* dictum esse pro *conferre stipendium*, quum olim id significaret apud omnes quod ex ipsa natura sequitur, nempe *stipendium merere*, aut omnino *mercedem e publico accipere*. Incaute Themistius secutus est analogiam verborum *δασμοφορεῖν*, *δωροφορεῖν* similiumque.

Scribarum vitio ineptire videtur Themistius p. 115 B. *οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀειθαλὲς τῶν ἀπὸ τῆς γῆς φυομένων οὐδὲ οὕτω πρὸς τὸν χρόνον παρατεινόμενον ὡς δόξα ἀγαθὴ [καὶ αἰώνιος]*. Duo ultima verba sine mora expungenda sunt. Num tu putas Themistium dicere potuisse: *nihil tam diu durat quam quod aeternum est?* Videtur adscripsisse aliquis in ora libri *δόξα ἀγαθὴ αἰώνιος*, et sic *αἰώνιος* cum copula irrepsisse in textum.

Necessarium verbum requiro p. 115 C: *οὐδὲν γὰρ τῷ πάσχοντι κακῶς τὸ Σκύθην ἢ Ῥωμαῖον εἶναι τὸν ἀδικοῦντα*. Insere post *πάσχοντι κακῶς* verbum *διαφέρει* et omnia rectissime procedent.

Eliminanda vocalis est p. 117 A. e verbis *πάντα ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις*, scribendumque *πάντ' ἐφορᾷς*. Quam pu-

sillum hoc est, inquies, et notatu indignum, sed memento Homeri haec verba esse de sole posita:

ἠέλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

In iis quae post pauca sequuntur p. 117 B. interpunctio corrigenda est in hunc modum: χρυσίον μὲν γὰρ τοσοῦτον δοὺς οὐκ ἔσομαι, ἔφη, πενέστερος. Sumsit hanc historiolam Themistius a Plutarcho in *Regum et Imperat. Apophth.* p. 173 E. sed nonnulla commentus de suo est ut eam argumento suo accommodaret. Plutarchi haec verba sunt: λαβέ, εἶπεν, ὦ Σατιβαρζάνη· ταῦτα μὲν γὰρ δοὺς οὐκ ἔσομαι πενέστερος, ἐκεῖνα δὲ πράξας ἀδικώτερος.

Non est sanum quod legitur p. 117 D. οὐκ εἰδότες ὅτι πᾶς ὁ λαχὼν ἀρχὴν μικρὰν εἰκόνα τῆς βασιλείας ὑποδύεται. Requiro enim ὁ ἄρχων ἀρχήν pro ὁ λαχών. Quis autem verbo λαγχάνειν locus est ubi agitur de potestate, quam princeps suo arbitratu *mandat* cui videtur, siquidem (ut continuo praecedit) τῶν πόλεων ἐπιτρέπειν τὰς ἡνίας τοῖς τυχοῦσι πρᾶγμα οὐδὲν ὑπελάμβανον. Restat igitur ut dicatur: quicumque *gerit* magistratum, idque non alio modo Graece dicitur quam πᾶς ὁ ἄρχων ἀρχήν.

Ut saepe alibi excidit vocula ἄν p. 118 C. ὧν δίχα τοῖς ὑπηκόοις οὐδεμία γένοιτο αἴσθησις, ubi scribe οὐδεμί' ἂν γένοιτο.

Tralaticio errore scribitur p. 119 A. τῶν ὑπ' ἐκείνου προστεταγμένων pro προτεταγμένων.

Pessimam lectionem in textum admisit Dindorfius p. 121 A. τρέφει σε οὐκ ἐν θαλάμοις κατακοιμίζων οὐδ' ἐν δημῷ προβάτων καὶ μυελῷ. Credidit fortasse ἐν δημῷ τρέφεσθαι recte dici, ut ζῆν ἐν πᾶσι λαγῴοις et sim. Revocanda est statim vulgata lectio οὐδὲ δημῷ προβάτων.

Turpis librariorum error percommode tolli potest p. 123 C. οὐδὲ ὄψα ἀποτεμῶ καὶ οἶνον ἐφέξω· ἀλλ' αὔξου, φησὶ παρ' ἐμοῦ τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ. Pro αὔξου in Ambrosiano

est αβρᾶ. In corruptis syllabis latet ἀλλὰ τραφήσει παρ' ἐμοῦ, quae perplexius scripta oscitantem librarium in fraudem impulerunt. Scribitur τρ uno nexu sic ut ξ esse videatur. Τραφῆναι παρά τινος pro ὑπό τινος Themistio, Iuliano et aequalibus solemne est. Dixisse Themistium τραφήσει, non τραφήσῃ, alio loco de industria ostendam.

Confusa sunt καί et πρός p. 124 C. τοῖς μὲν γὰρ πρὸς ἰδιώτην χρηςὸν ᾖ, εἴπερ ἄρα, καὶ ςρατηγὸν ἡ ἐξέτασις, σοὶ δὲ πρὸς αὐτοκράτορας τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Apparet corrigendum esse ᾖ, εἴπερ ἄρα, πρὸς ςρατηγόν.

Tu ad imperium pervenisti, inquit, p. 125 A. αὐτῶν πρῶτον χειροτονούντων ὅσοις εἰκὸς ἦν ἀμφισβητεῖν. Pro ὅσοις sententia loci requirit: οὓς σοι εἰκὸς ἦν ἀμφισβητεῖν.

Vitium inest p. 130 A. in verbis σὺ δὲ προσκαλεῖς τοὺς φιλοσόφους, namque sententia loci postulat ut προσκαλεῖ scribatur, ut p. 143 B. προσκαλεῖται δὲ ἐκείνην μόνην ἧς ἐπίςαται τὸ ψεῦδος πορρωτάτω ἀπῳκισμένην, et passim alibi. Saepe fit ut scribae secundae personae formas Atticas in —ΕΙ exeuntes in —εῖς refingant ποιεῖς scribentes pro ποιεῖ, et similia, cuius rei complura exempla in *Variis* et *Novis Lectt.* protulimus.

Tralaticius scribarum error p. 131 B. confudit ἀλλήλους et ἄλλους in his verbis: ᾧ ἀδύνατος ἡ πρὸς ἑαυτὸν ἐκεχειρία σχολῇ ποτ' ἂν οὗτος τὰς πρὸς ἀλλήλους σπονδὰς ἀγαπήσειεν. Estne multis verbis opus ut appareat πρὸς ἄλλους unice verum esse?

Manifestum mendum tenemus p. 132 D. in verbis: τῆς Ξέρξου σχεδίας, ἐφ' ἧς διεβίβασε σὺν τῇ ςρατιᾷ τὸν Ἑλλήσποντον, φαίνεται ἀμείνων ἡ μία ναῦς κτέ. Nempe διεβίβασε pro διέβη dici non potest, transitivum pro intransitivo. Legendum arbitror διεβίβασε τὴν ςρατιὰν τὸν Ἑλλήσποντον. Scribebatur de more διεβίβασεν τὴν ςρατίαν, unde σὺν natum est et accusativus in dativum abiit.

Optimam correctionem sprevit Dindorfius, qui tot infelices correctiunculas recepit, p. 133 A. *φιλοσοφίαν τὴν μόνην θείαν τε οὖσαν καὶ δίκαιον θυμὸν καταπραΰνειν.* Rem acu tetigit Roulezius quum ea *θείαν* (ΘΙΑΝ) eliceret *οἵαν τε οὖσαν*, id est *δυναμένην*, quo nihil evidentius.

Proverbium, quo Themistius p. 134 C. usus est, scribae corruperunt. Editur: *καίτοι γε προήγορον εἶχον οὐδετέρᾳ ληπτόν, οὐδὲ ὥσπερ γλώττῃ βάρβαρον οὕτω δὲ καὶ τῇ διανοίᾳ.* Emendandum est *οὐ θατέρᾳ ληπτόν* pro *οὐδετέρᾳ*, sic enim appellabant hominem sollertem et versutum, quem non facile dolo circumvenias, et omnino quidquid non nisi multa cura et labore conficitur *οὐ τῇ ἑτέρᾳ* vel *θατέρᾳ ληπτόν* dicitur. Sic Themistius ipse locutus est p. 69 B. *μηδὲ ἀνιδρωτὶ λαβέσθαι αὐτῆς οἷόν τε καὶ τῇ ἑτέρᾳ.* Sumserunt et alii multi (de quibus vide Kuhnium in Indice Aeliani v. *Ἕτερος* et Wyttenbachium ad Eunapium p. 58) et Themistius a Platone Sophist. p. 226 A. *ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον καὶ τὸ λεγόμενον οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον*, ubi corrigendum esse monuimus *οὐ θατέρᾳ ληπτόν.* Quam saepe in hac locutione turbent librarii multis exemplis Kuhnius et Wyttenbachius ll. ll. docuerunt. *Ληπτέον* pro *ληπτόν* perperam scriptum est apud Suidam v. *Ἐκκείμενον* in loco Synesii: *οὐ γάρ ἐστιν ἡ ἀλήθεια πρᾶγμα ἐκκείμενον — οὐδὲ θήρᾳ ληπτέον.* Pro *θήρᾳ* Kuhnius *θατέρᾳ* rectissime reposuit, sed eadem opera *ληπτόν* pro *ληπτέον* repositum oportuerat.

Constantius p. 135 D. *τῶν φρουρίων τὰ μὲν ᾠκοδόμησεν ἐκ καινῆς, τὰ δὲ ἀνέστησε κατατετριμμένα.* Dici non possunt castella et munimenta longe usu *detrita* (*κατατετριμμένα*), ut calcei aut vestimenta, quamobrem corrige *κατερριμμένα diruta* et *vetustate collapsa.* Si ea Constantius *ἀναστῆσαι* potuit.

Videbant olim barbari ad Istrum (p. 136 B.) *τῶν φυλάκων ἐλαττοῦσθαι τὸν ἀριθμὸν ὅπως ἂν γένοιτο κέρδος αὐτοῖς ἡ μισθοφορὰ τῶν ἐκλειπόντων.* Elapsa est necessaria vocula *ἐλαττοῦσθαι* (*ἀεὶ*) *τὸν ἀριθμόν.* Praecedens AI sequens *ἀεί* absorbsit.

Quod continuo sequitur *ταῦτα δὲ τὰ φρούρια κατερρυηκότα (ἑώρων)*, manifesto mendosum est pro *αὐτὰ δὲ τὰ φρούρια*. Militum, qui in praesidio erant, numerus semper decrescebat, *ipsa* castella erant collapsa.

Barbari igitur, ut continuo addit, *οὐκ ἀπεικότως ἐφρόνουν ἑαυτοὺς εἶναι ἀμείνονας τῶν ἐκδρομῶν*, ubi suspicor mutato accentu *ἐκδρόμων* scribi oportere. *Οἱ ἔκδρομοι* sunt *praesidiarii milites εἰς τὸ ἐκτρέχειν τεταγμένοι*, et sumtum a Themistio est id vocabulum ex Thucydide IV. 125 *ἐκδρόμους δέ, εἴ πῃ προσβάλλοιεν αὐτοῖς, ἔταξε τοὺς νεωτάτους.*

Istri paludes dicuntur p. 137 A. sinum facere *εἰσέχοντα ἐπιπολὺ τῆς ἠπείρου οὔτε ναυσὶν ὄντα πλωτὸν οὔτε βατὸν πορευσίμοις.* Nihili est *πορευσίμοις*, pro quo *πορευομένοις* restituendum. Post pauca eodem modo dicit: *μήτε πλεῖν μήτε βαδίζειν συγχωροῦντος αὐτοῖς τοῦ τενάγους.*

Exime molestam literulam p. 137 B. *ἐξευρὼν τῆς γῆς λεπτὴν ταινίαν ἐς τὸ τέναγος προσιοῦσαν καὶ τελευτῶσαν εἰς ὄχθον ὑψηλόν*, imo vero *προϊοῦσαν procurrentem.*

Ridiculo errore legitur apud Themistium p. 138 B. *οἶδε γὰρ βασιλεὺς ὡς ἐκεῖνοι μάλιστα ἀληθεύουσιν ὅσοι μάλιστά εἰσι πρὸς τὸν πόλεμον ηὐτρεπισμένοι*, quod tam ineptum est ac si quis diceret: *si vis* vera dicere *para bellum.* Res ipsa clamat pro *vera dicunt, ἀληθεύουσιν*, reponendum esse *pacem agunt, εἰρηνεύουσιν.*

Intercidit vocabulum ad sententiam necessarium p. 139 C. *οὐκ ἤνεγκαν τὴν προβολὴν τοῦ βασιλέως, ἣν προβαλλόμενος ἐν τρισὶν ὅλοις ἐνιαυτοῖς ἀπειπεῖν ἠνάγκασε τοὺς δειλαίους.* Supplendum videtur *ἐν τρισὶν (οὐδ') ὅλοις ἐνιαυτοῖς*: sic enim loqui solent qui *celerius opinione* rem magnam et arduam confectam esse narrant. Polybius I. 1. *ἅπαντα τὰ κατὰ τὴν οἰκουμένην οὐχ ὅλοις πεντήκοντα καὶ τρισὶν ἔτεσιν ὑπὸ μίαν ἀρχὴν ἔπεσε τὴν Ῥωμαίων.* Sic quidem Bekkerus edidit. Heyse in Palimpsesto Vaticano legit *ἐν οὐχ ὅλως πεντή-*

κοντα. Verum est ἐν οὐχ ὅλοις. Euphro Comicus apud Athen. p. 379 D:

ἄπει γεγονὼς μάγειρος ἐκ τῆς οἰκίας
ἐν οὐχ ὅλοις δέκα μησί.

et Damoxenus ibid. p. 101 F.

ἐν δύ' ἔτεσιν καὶ μησὶν οὐχ ὅλοις δέκα
τάλαντ' ἐγώ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα.

Omissa in talibus negatio perlongum temporis spatium denotat, ut apud Themistium p. 298 B. ἤγαγον οὖν αὐτοῖς τὰ ἀγώγιμα — ὅσα παρ' ὑμῖν ἐνθένδε ἐποριςάμην ἐν εἴκοσιν ὅλοις ἐνιαυτοῖς.

Scipio Africani cognomen accepisse dicitur p. 140 B. ὅτι Καρχηδόνα ἀπειποῦσαν — εἰς ἔδαφος κατήρραξε καὶ ἠφάνισεν. Emendata scriptura est κατήραξε, namque ex ἀράττω compositum verbum est.

Pusillus error magnam caliginem offudit verbis Themistii p. 140 C. τίνα οὖν ἐπικαλεῖσθαι μάλιςα Γοτθικὸν προσήκει; δι' ὅν εἰσι Γότθοι καὶ σώζονται ἢ δι' ὃν οὐκέτ' ἂν ἦσαν εἰ προείλετο; Nempe de uno eodemque haec dicuntur qui servavit quum delere potuisset. Itaque legendum καὶ δι' ὅν pro ἢ δι' ὅν et interrogandi signum tollendum.

Scribae de more futurum post ὅπως in optativum converterunt p. 141 B. ἐοίκασι γὰρ ἅπαντες οὗτοι καθάπερ σώματος τῆς ἀρχῆς ὅπως μὲν τοῖς ἔξωθεν καλὸν φανήσεται προϊδεῖν, ὅπως δὲ καὶ ἔνδοθεν ὑγιαίνοι μὴ φροντίσαι. Legendum esse ὑγιανεῖ pro ὑγιαίνοι ipsa compositionis concinnitas demonstrat.

Scribarum dormitantium hallucinationes sunt, non incorruptae lectiones quae feruntur p. 142 A. οὐκ ἄν τις ἀξιώσειεν ὑπουργήσειν, et p. 210 A. (quem locum Dindorfius contulit): ἀναπείσας τὸν Τηριδάτην Νέρωνι τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐπιτρέψειν. Nullo enim pacto fieri potuit ut ἀξιοῦν et ἀναπείθειν cum *futuro* coniungerentur. Reponendum est illic ex aliis libris ὑπουργεῖν, hic de coniectura ἐπιτρέψαι.

Peccavit Themistius quum scriberet p. 144 A. ἔοικεν ὁ ἀνὴρ νίκης μὲν οὐκ εἶναι ἀκόρητος — τῶν δὲ φιλοσοφίας λόγων ἀκόρητος. Scilicet quod discrimen est inter κορεῖν verrere et κορεννύναι *satiare*, idem necessario est inter ἀκόρητος et ἀκόρεστος, neque in ea re Veteres peccant. Ἀκόρητος est in noto loco Aristophanis Nub. 44:

εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος.

ἀκόρεστος et alibi passim legitur et apud ipsum Themistium p. 304 A: ἀκορέστως ἔχοντες τῶν παλαιῶν λόγων. Legerat ἀκόρητος apud Homerum Themistius et inepte id arripuit quemadmodum dixit p. 90 D. οἰμωγῆς ἀκορεῖς. Vocabulum ἀκορής contra analogiam fictum est.

Vitiosa forma irrepsit apud Themistium p. 144 B. ἀλλὰ δυσχεραίνει καὶ ἀχθεσθήσεται, scripserat enim ipse Atticorum exemplo καὶ ἀχθέσεται, quemadmodum p. 61 C. ἔτι οὖν ἀχθέσεται βασιλεύς. Sed scribae veterem formam Atticam olim populi usu exemtam vitiare solebant. ἀχθέσεται p. 61 Piersono debetur, nam in libris est sine sensu ἀχθήσεται. Composuit de more usum Veterum et sequiorum Moeris p. 21 Ἀχθέσεται Ἀττικῶς. ἀχθεσθήσεται Ἑλληνικῶς, quam formam recentiores Graeculi ex vetere aoristo ἠχθέσθην produxerunt. Quemadmodum antiqua et proba forma ἀχθέσομαι inter scribarum indoctas manus soleat in ἀχθήσομαι et ἀχθεσθήσομαι depravari etiam apud ipsos Atticos ostendimus in *Var. Lectt.* p. 136.

Facillimo negotio corrigi potest Themistii locus p. 148 A. perabsurdo mendo infectus: οὐδὲ τὰ βουλεύματα αὐτῶν (τῶν ἀνθρώπων λανθάνει τὸν θεόν) οὐδὲ τὰ ἐγχειρήματα οὐδὲ ὅσα νοητὰ οὐδὲ ὅσα μειρακιώδη. Non facile excogitabis quae sint ἐγχειρήματα νοητά. Ne literula quidem mutata ex OCA-NOHTA elicies ὅσ' ἀνόητα. Rectissime sic componuntur ἐγχειρήματα ἀνόητα et μειρακιώδη. Demonstrant huiusmodi pervetusta menda olim vocales elisas fuisse quas postea Graeculi de suo expleverunt.

Confusa sunt duo verba diversissima p. 149 B. αὐτὸς δὲ

τῷ Εὐφράτῃ ἐφορμᾷ καὶ τῷ Τίγρητι. Extra controversiam est ἐφορμεῖ pro ἐφορμᾷ restitui oportere. Quid inter utrumque verbum intersit notum est omnibus. Luculentum exemplum est apud Themistium p. 181 C. τῷ πλησίον αὐλίζεσθαι καὶ ἐφορμεῖν ἐνέκοψας (L. ἐξέκοψας) αὐτῶν τὴν αὐθάδειαν, ubi iterum optimus liber Ambrosianus ἐφορμᾶν obtulit, eodem iure spretum et abiectum a Dindorfio, quo supra ἐφορμεῖ pro ἐφορμᾷ revocavimus.

Vitiosa forma irrepsit p. 149 B. et alibi: ἡ φλὸξ ἡ ἄνωθεν — ὁ χαμόθεν κονιορτός. Veteres χαμᾶθεν dicebant ut θύραθεν. Sequiorum forma χαμόθεν, quae cum analogia pugnat, insinuavit sese nonnumquam in libros antiquorum, sed undique expellenda est.

Insigni errore scribitur p. 150 C. τῶν πόλεων ἑκάστη — συναυξάνεται. διάκειται δὲ καὶ τὰ τῆς φύσεως πάθη καὶ τὰς κατασεισθείσας ἤδη ὄψει ἐγηγερμένας. Certum vitium est in διάκειται. Aliquid vidit Iacobsius mutato accentu scribens διακεῖται: sed malum factum quod διακοῦμαι non est verbum Graecum. *Sanandi* verba ἰᾶσθαι, ἀκεῖσθαι, θεραπεύειν cum praepositione διά non componuntur. Itaque ἀκεῖται emendandum est, et δι- ex praecedente syllaba AI male adhaesit. Recte editur p. 174 A. ἀκεῖται δὲ καὶ βεβλημένους, et p. 197 A. τὰ τραύματα ἐξακέσεσθον ἃ τέτρωται, et antiqua futuri forma p. 293 A. ὅσα δέ μοι τὸ βαλάντιον ἔμελλε γεμιεῖν, οὐ τὸν λιμὸν ἀκεῖσθαι τῶν ἀνδραπόδων, et sic passim ἀκεῖσθαι aut proprie aut figurate apud omnes usurpari solet.
Videmus Themistium promiscue utraque futuri forma utentem et antiqua ἀκεῖσθαι et novitia ἐξακέσεσθαι. Solet ferme sequi in talibus vitiosam aequalium συνήθειαν qui dicebant καλέσω et καλέσομαι, τελέσω, συντελέσω, διατελέσω, ἐλάσω, πετάσω, κεράσω similiaque omnia Veteribus inaudita. Sic dixit p. 63 B. συντελέσων et p. 125 A. ἐκκαλέσεται iterumque p. 204 A, et p. 126 B. ἀμφιέσῃ, et p. 239 A. ἐξελάσειν, et p. 340 B. κεράσουσι, similiaque istis alibi.

Ter vitiose οὔτε pro εἴτε scriptum est p. 151 D. καὶ δὴ

ἐγὼ Νίκας μὲν καὶ Ἔρωτας ἐπτερωμένους οὔτε ἐν χαλκῷ οὔτε ἐν λίθῳ οὔτε ἐν χρώμασιν εἶδον, μόναις δὲ ἀρεταῖς βασιλέως καὶ πτερὰ ἐνέφυσεν ὁ θεός. Non enim *negat* se vidisse Victoriolas et Cupidines ex aere aut marmoreos aut in tabula depictos: hos enim quis non quotidie videbat? sed contra saepe se eos vidisse alatos narrat, virtutibus autem Principis solis Deum alas addidisse. Itaque ter εἴτε pro οὔτε corrigendum est et praeterea pro καὶ πτερά restituendum ὠκύπτερα. Nam quid sibi vult καί in vulgata lectione? Compara locum p. 127 C. ὥσπερ ἀετῶν νεοττὸς ὀξὺ μὲν ὁρῶν ἤδη περιμένων δὲ τὰ ὠκύπτερα, id est οὔπω πέτεσθαι δυνάμενος. Eodem modo ὠκύπτερα ἐμφῦσαι est *alas addere*, πτερῶσαι.

Haereo in verbis quae leguntur p. 152 A. τὴν γὰρ αἰτίαν ἑκάϛου ἐνδίκως οὐχ ὁ ἀπαρξάμενος ἀναφέρεται ἀλλ' ὁ τελειώσας. Non capio enim quo pacto verbum ἀναφέρομαι in illa re habere locum possit. Intelligerem ἀποφέρεται, quod de praemio et laude et gloria poni solet ut *ferre, auferre* et *reportare*, aut ἀναδέχεται id est *recipit*.

Turpi errore editur p. 152 C. ὁ σφενδονιστὴς σφενδονᾷ pro ὁ σφενδονητής.

Post pauca editur p. 153 A. (Ἀλέξανδρος) εἰσκαλεῖται εὐθὺς τὸν Φίλιππον καὶ ὀρέξαντι τὴν κύλικα τοῦ φαρμάκου ἀντώρεξε τὴν ἐπιϛολήν. ἔπειτα ἄμφω θαρραλέως ὁ μὲν εἷλκε τοῦ ἐκπώματος, ὁ δ' ἐπέλεγε τὰ γεγραμμένα, sed emendandum est εἷλκε τοῦ πώματος pro ἐκπώματος, et ἐπελέγετο τὰ γεγραμμένα pro ἐπέλεγε. Utriusque correctionis ratio in aprico est. Ἐπιλέγομαι pro ἀναγιγνώσκω positum sequiores ab Herodoto sumserunt, apud quem quum ἀναγιγνώσκειν pro ἀναπείθειν poni soleat, pro *legere* ἐπιλέγεσθαι usurpari solet, veluti II. 125: ἐπιλεγόμενος τὰ γράμματα et VIII. 22: ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοισι γράμματα τὰ Ἴωνες — ἐπελέξαντο. Hinc igitur sequiores omnes ἐπιλέγεσθαι eo sensu dicere coeperunt. Quemadmodum Themistius dederat ἐπελέγετο τὰ γεγραμμένα, sic apud Lucianum est in *Dialog. Marin.* 5: ὁ δὲ Ἑρμῆς ἀνελόμενος (τὸ μῆλον) ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα,

et sic saepius apud alios. Ἕλκειν τοῦ ἐκπώματος cur dici non possit perspicuum est. Ἕλκειν est πίνειν ἀμυστί satis noto usu, quo dicitur quis ἕλκειν κύλικα et ἕλκειν πυκνὰς et ἕλκειν τὸν ἀέρα. Recte igitur habet ἕλκειν κύλικα, δέπας, ποτήριον et ἔκπωμα, sed non ἕλκειν τοῦ ἐκπώματος. Contra rectissime dicitur quis ἕλκειν τοῦ οἴνου, ut est apud Cratinum Pollucis VI. 18. ἕλκων τῆς τρυγός. Factum igitur est ut vetus scribarum error fideliter nobis servaret antiquae formae ΠΩΜΑ manifesta vestigia, quam Graeculi reliquis omnibus locis, etiam iugulato metro, in suum πόμα refingere assolent, veluti apud Themistium p. 299 C. ἐκβοῶσιν ὅτι τοῦ νέκταρος ὄδωδε τὸ πόμα ἐκεῖνο, et p. 277 B. πικρῷ μὲν ὠφελίμῳ δὲ πόματι, et sic grassantur apud omnes, unde factum est ut πῶμα nunc apud poëtas quidem exigente metro sit repositum, sed apud Herodotum caeterosque in soluta oratione πόμα aequissimo animo feratur. Athenienses olim non tantum πῶμα dixerant, sed in compositis quoque οἰνοπώτης, οἰνοπωτεῖν, ὑδροπώτης, ὑδροπωτεῖν, et αἱματοπώτης, cuius rei quum memoria fere obliterata sit, iuvat eam paucis revocare in lucem. Athenaeus p. 460 B. agens de nomine ποτήριον ita scribit: (τὸ ποτήριον) ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς πόσεως ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοί, ἐπεὶ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν λέγουσιν. Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν·

Γαμφηλαῖσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην.

In unico Codice Marciano pro ὑδροποτεῖν et οἰνοποτεῖν diserte scriptum est ὑδροπωτεῖν et οἰνοπωτεῖν, et nisi alias res egissent Editores vel sine libris eam necessariam scripturam olim reposuissent. Nempe Athenaeus, ut manifestum est, admonuerat in ποτήριον *brevem* vocalem esse, in ἔκπωμα *longam* apud Atticos, qui ὑδροπωτεῖν quoque et οἰνοπωτεῖν dicebant, ut est apud Aristophanem in *Equitibus* (vs. 198) αἱματοπώτην. In Codicis Marciani apographis legitur ἔκπομα, ὑδροποτεῖν, οἰνοποτεῖν et αἱματοπότην. In Codicibus Aristophanis omnibus circumfertur:

γαμφηλαῖσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπότην.

Ruit metrum: verum quid isti metrum curant? Rescribunt quod ipsi norunt. Ante Athenaeum eam rem notaverat Aelius Dionysius ἐν τοῖς Ἀττικοῖς Ὀνόμασιν apud Eustathium p. 1716,

37: Ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἡ ἄ μ π ω τ ι ς ὡς καὶ τὸ α ἱ μ α τ ο π ώ τ η ς καὶ ὑ δ ρ ο π ώ τ η ς κατ' Αἴλιον Διονύσιον, ubi stolide editur αἱματοπότης et ὑδροπότης. Eundem locum et plura aliunde attulit Lobeck. ad Phrynichum p. 456. admonens φιλοπώτης et ἀκρατοπωτεῖν saepius in Marciano Codice Athenaei exstare et Cratini locum afferens ex Polluce IV. 184, ubi in libris est:

οὐχ ὑ δ α τ ο π ο τ ῶ ν οὐδὲ κοιλοφθαλμιῶν,

sed Porsonus olim ὑδατοπωτῶν restituit.

Mutatum longa die dicendi genus apparet p. 153 A: τραύματα — εἶχεν ἄν σοι ἐπιδεῖξαι Ἀλέξανδρος, ὥσπερ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὴν κλεῖν κ α τ ε α γ υ ῖ α ν καὶ πεπηρωμένον τὸ σκέλος. Sumta sunt haec verba ex celebrato loco Demosthenis περὶ τοῦ ϛεφάνου p. 247, 11: ἑώρων δ' αὐτὸν τὸν Φίλιππον — τὴν κλεῖν κ α τ ε α γ ό τ α — τὸ σκέλος πεπηρωμένον. Attici dixerant κατέαγα τὴν κλεῖν et πεπήρωμαι τὸ σκέλος. Lapsu temporis minus accurate dicebant πεπήρωταί μοι τὸ σκέλος et ἡ κλείς μοι κατέαγεν. Sic accuratissime distinguebant Veteres inter ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν et ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἀπετμήθη, ut illud de *vivo*, hoc de *cadavere* diceretur, sed nihil horum sequiores servarunt.

Duo verba transponenda sunt p. 153 B. ἔχοιμ' ἄν ἐγὼ καὶ ὀνομαϛὶ ἐξειπεῖν οὔτε ἄνδρα Φιλίππου φαυλότερον οὔτε μὴν τέχνης φαυλοτέρας. Transpone ἐξειπεῖν ἄ ν δ ρ α ο ὔ τ ε Φιλίππου φαυλότερον. Se ipsum dicere Themistium palam est. Philippus est Alexandri medicus, quem paulo ante commemoraverat.

Male et inepte vocabula ἰσοδύναμα cumulat Themistius p. 153 C. ubi laudat principem quod sese allatrantibus obtrectatoribus ἑτέρῳ οὐκ εἶδεν ὀφθαλμῷ· εἶδε μὲν οὖν εὐμενεϛέρῳ καὶ δ ε ξ ι ω τ έ ρ ῳ καὶ μᾶλλον ἢ πρόσθεν ἐ κ ύ δ η ν ε καὶ μᾶλλον ἐπῆρεν. Satis erat εὐμενεϛέρῳ dicere sed δεξιῷ ὀφθαλμῷ vel δεξιωτέρῳ ἰδεῖν τινα perinepte dicitur. Melius etiam κυδαίνω Homero reliquisset, verum isti lumina orationis talia esse opinantur.

Barbarum est quod continuo bis legitur p. 153 C. *συναύξαις*. Graecum est *συναυξήσαις* vel *συναύξοις*.

Intercidit vocabulum p. 154 A. ubi legitur: *τὸν δὲ ἀληθινὸν βασιλέα καὶ τοῦ νόμου ἄρχειν προσήκει καὶ πραΰνειν αὐτοῦ τὸν θυμὸν ἐστιν, ὥσπερ κυνὸς γενναίου νομέα.* In hac scriptura moleste abundat verbum *ἐστιν*, namque *πραΰνειν* a *προσήκει* pendere apertum est. Sed Themistius dixerat bonum principem legis severitatem *nonnumquam* mitigare oportere: itaque dederat, *καὶ πραΰνειν αὐτοῦ τὸν θυμὸν ἔστιν (ὅτε) ὥσπερ κυνὸς γενναίου νομέα.*

Pag. 162 A. lege: *σμικρόν τε τὸ μάθημα καὶ ἀνθρώπινον*, ubi editur: *σμικρόν γε* et *ἀνθρωπικόν*. Tum post pauca *μὴ διαφθειρόμενα* pro *μηδὲ φθειρόμενα*.

Impeditus et mendosus est locus Themistii p. 162 B. *τὰ μὲν δὴ ἄλλα σοι ὀνόματα ὅτι νοεῖ, — δῆλος εἶ ὅτι οὐ ταῦτα λέγεις ἃ οἱ πολλοὶ νῦν ἴσασιν ἐκ τῶν ὀνομάτων οἷς κέχρηνται, ἀλλ' ἕτερα δύσφραστα καὶ δυστάρεστα καὶ τῷ μύθῳ ἐνδεδυκότα ὥσπερ χιτωνίῳ κτέ.* Primum interposito *γάρ* legendum *δῆλος (γὰρ) εἶ ὅτι —*, namque haec omnia *διὰ μέσου* posita sunt et post hanc longiorem parenthesin ita Themistius loci constructionem instaurat: *τὰ μὲν δὴ ἄλλα, ὥσπερ ἔφην, κτέ.* In iis, quae sic interposuit, duo vitia insunt, quae et facile deprehendi et semel deprensa emendari possunt. Primum offendes in *ἃ οἱ πολλοὶ νῦν ἴσασιν*, non enim de eo agitur quid *sciat* vulgus hominum, sed quid *intelligat*, id est quem sensum, quam notionem homines vulgo tribuant iis verbis, quae Socrates apud Platonem in longe diversam significationem deflexerit. Neque voculae *νῦν* locus est, quia non opponuntur inter se homines diversae aetatis, sed *ὁ νοῦς τῶν ὀνομάτων* apud Socratem et apud vulgus hominum. Itaque emendandum est: *ἃ οἱ πολλοὶ συνιᾶσιν ἐκ τῶν ὀνομάτων*, neque *οἷς κέχρηνται* legendum, sed *οἷς κέχρησαι*. Deinde quid sibi vult in tali re *δυστάρεστα*, id est *morosa?* Poterant verba Socratis *ambigua* aut *obscura* esse caeteris, sed *morosa* esse non poterant. Vera lectio non est difficilis ad inve-

niendum: hoc ipsum enim requiritur, δυσεύρετα. Diphthongus ευ noto nexu scripta et vocalis α in libris MSS. paulo antiquioribus vix oculis discerni possunt, quo factum est ut sexcenties confunderentur. Reddamus igitur Themistio censeo: ἀλλ' ἕτερα δύσφραςα καὶ δυσεύρετα. Simili composito utitur in vicinia p. 164 A. ἡ πρώτη ἐπίβασις τοῦ ἐραςοῦ ἄπορός μοι τέως ἦν καὶ ἀνεύρετος.

E Platone emendari debent, quae leguntur p. 162 B. καὶ ἴτης ἐπὶ τούτοις, θηρευτής, δεινῶς πλέκων μηχανὰς ἐπὶ τῇ θήρᾳ. Facile credas verum esse δεινὸς πλέκειν μηχανάς, quia πλέκων μηχανάς adverbium δεινῶς non admittit, sed comparatus Plato in *Sympos.* p. 203 D. docebit emendari et suppleri in hunc modum oportere: θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί τινας· πλέκων μηχανάς.

Pervulgatos quosdam locos poëtarum enumerat p. 164 B. ἤκουον γὰρ παρὰ τῶν ποιητῶν ὅτι πενίη σοφίαν ἔλαχε καὶ τίκτει κόρος ὕβριν καὶ πλησμονή τοι Κύπριν καὶ τοιαῦτα πολλὰ ᾀδόντων. Decantata haec sunt apud omnes:

πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ συγγενές.

et:

τίκτει τοι κόρος ὕβριν ἐπὴν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

tertius locus concepit vitium: emendandum est καὶ ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις e notissimo senario Euripidis:

ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' οὔ.

Pag. 165 B. οὔ φησιν ὁμοίως τὸ αὐτὸ καὶ ἓν κάλλος διωκτὸν εἶναι, supple, οὔ φησι (πᾶσιν) ὁμοίως, et corrige διωκτέον εἶναι.

Pag. 166 A. οὐ μεθιέμην ἤδη τοῦ ἴχνους [τῆς ἄγρας] ὡς ἄξοντός με ἐπὶ τὴν ἄγραν, expunge τῆς ἄγρας.

Pag. 168 B. πλεῖν ἢ ςαδίους χιλίους ἄναντα καὶ κάταντα [οὔτε ἄντην οὔτε κατάντην] διαδραμοῦσαι, expunge verba insiticia. Homerica sunt ἄναντα κάταντα.

Pag. 174 B. ἀμηχανώτερον τοῦτο ἦν ἢ ἐξ Ἅιδου ἀναβιῶ-

ναι, quis dubitabit restituere *ἐξ Ἅιδου ἀναβῆναι*? Tum in verbis, *ἀλλ' εἴτε ἐν δίκῃ εἴτε μὴ [σὺν δίκῃ] ξυνεφοίτησεν* tolle dittographiam *σὺν δίκῃ*.

Male repetitum vocabulum est p. 174 C. in decantato Titi dicto, *τήμερον οὐκ ἐβασίλευσα· οὐδένα γὰρ [τήμερον] εὖ ἐποίησα.*

Pag. 175 C. *τὰ βασανιστήρια δὲ πλέω εὑρῶτος*. Barbara haec scriptura est: repone *πλέα*.

Mirum ni dixerit p. 175 C. *πράκτορες* (*exactores*) pro *πρακτῆρες*, et p. 175 D. *δι' Ἀριστοτέλην* pro *δι' Ἀριστοτέλους*.

Pag. 176 C. *τῷ γὰρ ἀγαθῷ βασιλεῖ οὐ προσδεῖ οὐδὲ τῆς αἰχμῆς*, lege *οὐ προσδεῖ οὐδέν*, *nihil* hasta opus est.

Pag. 176 D. *οἱ δὲ ἄλλο ἕκαστοι ὅπλον ὡπλισμένοι*, emenda *ἕκαστος* pro *ἕκαστοι*, nam de *singulis* haec dicuntur.

Pag. 177 A. *παρειμένος δὲ καὶ γεγανυμένος*. In libris est *γαννύμενος* et *γεγαννυμένος*. Veram lectionem esse arbitror *γεγανωμένος*. In praesenti tempore dicitur *γάνυμαι*, in caeteris *γανώσομαι*, *ἐγανώθην* et *γεγάνωμαι*, sed solent Graeculi *γεγανωμένος* depravare in *γεγανυμένος* et *γεγαννυμένος*: id quod nunc attingo tantum. Recurrit vitium idem p. 240 D. in *ἐγεγάνυσο καὶ ἐγεγήθεις*. Multum delectantur Graeculi verbo antiquo *γάνυμαι*, cui de suo addiderunt formam *γανύσκομαι*, ut *γαμίσκομαι* dicebant pro *γαμοῦμαι*.

Continuo post scribe, *ὁ Λυκοῦργος ὁπλίζων ἐν τῇ Σπάρτῃ καὶ τὴν Ἀφροδίτην* pro *καὶ τὰ Ἀφροδίτης*. Cui non nota *armata Venus* Spartanorum?

Pag. 178 B. *ἵνα τῆς γνώμης ἡ σύστασις τῆς ἡμετέρας ὁρμῇ*, quoniam *ἵνα* positum est pro *ὅπου*, *ubi*, scribendum est *ὁρμεῖ*.

Pag. 178 D. *ἐπὶ λευκαῖς ἡμέραις καὶ χορεύειν καὶ κλισιάζειν καὶ κνισᾶν ἀγυιὰς προτρεπομέναις*. Quod Harduinus re-

ponit ἐκκλησιάζειν nihili est. *Candidi* dies sunt *festi* dies, quibus nihil cum comitiis commune. Fortasse θυσιάζειν dederat, quo verbo sequiores pro θύειν uti solent. Κνισᾶν ἀγυιάς, id est *nidore sacrificiorum vias implere*, ostendit non *comitiorum* sed *rei divinae factae* mentionem praecedere oportuisse.

Soloeca forma scribarum vitio irrepsit p. 173 B. σὴ γὰρ ἤδη γνώμη ἐςὶν ἣν καταδέξῃ καὶ ἀ σ μ ε ν ί σ ε ι ς. Praeter faecem Graeculorum nemo utitur forma futuri in —ίσω pro —ιῶ; itaque ἀσμενίσεις corruptum est. Liber optimus exhibet ἀσμενίσῃς et vide mihi quam facili medicina locus sanari possit. Scribe modo ἣν pro ἥν, σὴ — ἐςὶν ἣν καταδέξῃ καὶ ἀσμενίσῃς. Sed nova difficultas apparet in verbo καταδέχομαι. Dicine potest καταδέχεσθαι τὴν γνώμην pro *sententiam probare?* Non opinor. Confusae sunt praepositionum siglae et quod ἀπο— significabat visum est κατα— significare. Probum et genuinum est ἣν ἀ π ο δ έ ξ ῃ καὶ ἀσμενίσῃς.

Sensit vitium, sed non sustulit Iacobsius p. 173 D. in his: οὐδὲ οἷός τε ἦν μαλθάσσειν τὴν μ ν ή μ η ν τοῦ νεανίου. Dicuntur haec de Phoenice, qui Achillem flectere non potuit. Pro μνήμην, quod ineptum est, Iacobsius μῆνιν reponebat, quod nemo probabit. Indomitum Achillis *animum* flectere et lenire non potuit. Itaque corrigendum est, μαλθάσσειν τὴν γ ν ώ μ η ν τοῦ νεανίου.

Mirum in modum perturbatus est locus p. 179 C. τί ἂν τις τώδε ἐπονομάζοι τὼ αὐτοκράτορε τ ὼ ἀ ν α ς έ λ λ ο ν τ ε μὲν Γερμανοὺς, φοβεῖτον δὲ Ἀχαιμενίδας, Γέτας δὲ ἐξαιρεῖτον καὶ Σαυρομάτας, λαμπρὰν τε εἰρήνην παρασχόντε — διὰ πάντων τῶν μεταξὺ τεταγμένων. Simplicissimum est locum sic restituere: ὢ ἀ ν α ς έ λ λ ε τ ο ν — φοβεῖτον — ἐξαιρεῖτον — παρέχετον. Quia olim nemo amplius Graecorum duali numero utebatur, quem seri Atticorum imitatores recoxerunt, facile illae formae vitium concipiebant, aut confundebantur inter sese. Neque ἀναςέλλετον neque ἀναςέλλοντε erat in usu, et hinc utraque forma erroribus obnoxia.

In dualium usu ipsi Sophistae et Rhetores graviter impin-

gebant, cuius erroris duo ex Themistio exempla infra ponam. Themistius dedit p. 151 A. σὺ δὲ ἄρα καὶ ὁ σὸς υἱὸς σοφὼ ἤστον, et p. 198 B. εἰ μὴ τῷ κάλλει τοῦ σώματος διηλλάττετον. Themistius enim imbiberat eundem errorem, quo plerique omnes olim in puerili disciplina imbuti fuimus, secundae personae dualium formam exire in —τον, tertiae in —την, ut *eratis* sit ἤστον, *erant* ἤστην. Itaque διηλλάττετον secunda persona est, *differebatis*. Nesciebat Themistius "*secundam personam dualem numquam a tertia diversam fuisse*," quod primus omnium perspexit et demonstravit Elmsleius ad Aristoph. *Acharn.* vs. 733. Itaque ἤστον et διηλλάττετον pro ἤστην et διηλλαττέτην nihili formae sunt ex antiquae linguae Atticae ignoratione ortae et in Atticistarum cerebris natae.

Ostendam alio loco quam graviter et quam saepe Themistius adversus linguae Atticae, cuius affectabat usum, certam consuetudinem moremque deliquerit.

Confusa sunt, ut saepissime alibi, η et ισ p. 180 A. σὺ δὲ, ὦ Ζεῦ Ῥώμης κτῆτορ καὶ πολιοῦχε, nam quis admonitus dubitabit quin κτίστορ unice verum sit? ut apud Aristophanem est Avib. 926 ex Pindaro:

σὺ δὲ πάτερ κτίστορ Αἴτνας.

Prorsus ab huius loci ratione abhorret *possidendi* verbum κεκτῆσθαι, et κτῆσις et κτήτωρ. Quam saepe scribae η et ισ confuderint et apud alios et apud Themistium alio tempore ostendam.

Themistius p. 183 C. ad Theodosium ita dixit: *adde Senatoribus honores, — quos Patres Conscriptos appellasti fac ut amplissimi ordinis dignitatem tueri possint:* οὕτοι φανήσῃ (ita pergit) Κωνσταντίνου καταδεέστερος ὅποι στήσῃ εἰ τιμαῖς τὴν πόλιν ὑψηλοτέραν ποιήσειας ἢ Κωνσταντῖνος οἰκοδομήμασιν. Sensu vacua verba sunt ὅποι στήσῃ. Nihil aliud in iis latet quam ΟΙΚΙCΤΗC. οὔτοι φανήσῃ Κωνσταντίνου καταδεέστερος οἰκιστὴς εἰ τιμαῖς κτέ. Si sic fecerit, alterum urbis *conditorem* fore dicit, ut statim post: εἰ σὺ τοιαῦτα ἀναθείης — τότε ἀληθινῶς ἔσται δευτέρα Ῥώμη ἡ σὴ πόλις, εἴ γε ἄνδρες ἡ πόλις. Vides quam facile ΟΙΚΙCΤΗC abire potuerit in ΟΠΟΙΣΤΗΣ,

unde ὅποι ϛήσεις natum est. K in IC resolutum de more fuit tralaticioque genere mendi OIICICTHC in OΠOICTHC abiit.

Impeditus locus est Themistii p. 185 A: διὰ τί μοι τῆς αὐλῆς ἡ γλῶττα ἀποκεκλείσεται καὶ οὐκ ἐπιτρέψεις καθάπερ μοι ἔθος ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριϛοτέλους λειμώνων δρεψαμένῳ ἄνθη ἀκήρατα καὶ ὧν σίδηρος οὐ θιγγάνει ϛεφάνους πλέξαι τῷ βασιλεῖ ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας. Haerebis in ἐπιτρέψεις neque te ullo modo expedies nisi correxeris καὶ οὐκ ἐπιτρέψει τις καθάπερ μοι ἔθος, quae notissima loquendi forma est. Reliquam verborum pompam mutuatus est e notissimo loco Euripideo:

σοὶ τόνδε πλεκτὸν ϛέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτά,
οὔτ' ἦλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται.

Subinepte, ut vides, quod de *prato* recte dicitur ἔνθ' οὔπω σίδηρος ἦλθεν ad *flores* transtulit, ἄνθη ἀκήρατα καὶ ὧν σίδηρος οὐ θιγγάνει.

Futuri formas post ὅπως in coniunctivum, ut solent, scribae converterunt p. 186 B. ὅπως ταύτην ἁρμόσηται καὶ εἰς τέλος διαφυλάξῃ. Scribe ἁρμόσει τε καὶ — διαφυλάξει.

Homo contemtim appellatur p. 188 D. τις χαμαὶ βαδίζων καὶ σάρκα ἠμφιεσμένος, sed non est Graecis usitatum in tali re singularem numerum ponere. Neque tamen σάρκας dedisse Themistium arbitror sed σαρκία ἠμφιεσμένος, ut p. 252 A. ὁ Ἑρμῆς — σαρκία μικρὰ περιθέμενος ἐν τῇ πόλει ἡμῖν περινοϛεῖ.

Periit syllaba p. 191 A. in verbis σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, nam supplendum ex Euripide σοφὸν (ἓν) βούλευμα. Necessaria prorsus est inter ἓν et πολλάς antithesis.

Laudans Theodosii liberalitatem p. 192 B. dicit θᾶττον ἂν τις ἀπείποι ἀπαιτῶν ἢ σὺ διδούς, imo vero αἰτῶν, ut clamat loci sententia.

Mendosum est δυσίατος p. 192 C: ἐπεὶ ταύτης μόνης τῆς εἰσφορᾶς δυσίατος ἄρα ἦσθα καὶ ἀπαραίτητος. Nihil melius rei convenit quam δυσήνιος, quemadmodum legitur p. 149 D: οὐκ ὀλίγην μοῖραν τῶν προσοικούντων βαρβάρων δυσπειθῆ καὶ δυσήνιον παρεςήσατο.

Non est Graecum quod editur p. 194 C. τὸ πῶμα αὐτῷ ἐπίκειται καὶ συνήλειπται, sed συναλήλιπται. Recte legitur ἐξαλήλιπται p. 43 B. et aliis locis.

Graece dici non potest ἐπιέναι πλείονας κύκλους, quod editur p. 196 A. sed περιιέναι.

Simili de causa ferri non potest quod legitur p. 197 A. εἰσθλίψαντες εἴ τι ἐν μέσῳ — λείψανον ἐμμεμένηκεν, sed necessario requiritur ἐκθλίψαντες.

Duae litterulae ex fuga retrahendae sunt p. 197 C, ubi dicuntur *virtutis* arma ἐγγυώτερα εἶναι ὧν δημιουργοῦσιν ἀσπιδοπηγοί, sed tu repone ἐχεγγυώτερα, ut recte legitur p. 321 D. ἐχεγγυώτερος τοῖς ἀκούουσιν.

Themist. Orat. XVI. p. 199 C: ταῦτα εἴδομεν ὕπαρ καὶ ἐναργῶς ἃ τέως ἐπὶ τῶν πινάκων . γράφοντες ἐγενόμεθα. Duo ultima verba sensu vacua sunt. Manifestum est quid Rhetor dicere debuerit, nempe: *quae adhuc in tabulis picta spectabamus*, itaque emenda, ἐπὶ τῶν πινάκων γραφέντα ἐθεώμεθα.

Coalescat in unum p. 208 B. vocabulum a scribis male dissectum in his: τοσούτῳ μᾶλλον ἂν ἐγνώκασιν ἑαυτοῖς συνοισόμενον, ubi verum est ἀνεγνώκασιν.

Graece dici non potest quod legitur p. 210 A. ἀναπείσας τὸν Τηριδάτην Νέρωνι τὰ καθ' αὐτὸν ἐπιτρέψειν, requiritur necessario ἐπιτρέψαι, quod repone.

Duae formae barbarae commaculant locum p. 200 B. καὶ δῆτά μοι δεινὸν κατεφάνη — ἡμᾶς καὶ νῦν ἑκόντας ἀποκνή-

σασθαι ἀλλὰ μὴ — ἐπαινήσασθαι. Corrige ἀποκνήσεσθαι — ἐπαινέσεσθαι.

Dicitur p. 210 B. barbarorum nonnullis esse ἐν ἔθει μὲν τὸ ἐξογκοῦσθαι, ἐν ἔθει δὲ τὸ ὑποπτεύειν. Non est haec sana oppositio; itaque Iacobsius ὑποπίπτειν coniecit. Me iudice melius ὑποπτήσσειν restituetur. Compara locum p. 57 C: τότε μὲν — ἠπείλουν, νῦν δὲ ἑκόντες ὑποπτήξαντες δηλοῦσι τῇ γνώμῃ αὐτῇ ἡττημένοι, ubi requiro accusativum τὴν γνώμην αὐτήν. Vitiose a verbo καταπτήσσειν legitur p. 309 B. ἱκέτου ἐν σχήματι κατεπτηκότος, imo vero κατεπτηχότος.

Mendum est in Themistii verbis p. 216 D. ὅϛις εὐδόκιμος εἶναι ἐσπουδάκει ἐφ' ἱππηλασίᾳ. Quoniam perspicuum est Themistium hoc dicere: quicumque equitandi arte nobilis esse *studet* (non *studebat*), certum est ἐσπούδακεν eum dixisse, non ἐσπουδάκει. Perfectum ἐσπούδακα apud optimum quemque scriptorem veterem saepe legitur pro *studeo, do operam, serio ago* aut *festino*. Multo etiam frequentius reperitur apud sequiores, ubi σπουδάζω rarum est, sed ἐσπούδακα tritissimum. Quemadmodum παίζω et σπουδάζω inter se opponi solent, ut in Platonis *Gorgia* p. 481 B. εἰπέ μοι, ὦ Χαιρεφῶν, σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης ἢ παίζει; sic παίζω et ἐσπούδακα inter se opponuntur in *Phaedro* p. 234 D. δοκῶ γάρ σοι παίζειν καὶ οὐχὶ ἐσπουδακέναι; et aliis locis. Nihil addo praeter locum Platonis impeditum et male habitum in *Gorgia* p. 502 B. τί δὲ δὴ ἡ σεμνὴ αὕτη καὶ θαυμαϛή, ἡ τῆς τραγῳδίας ποίησις, ἐφ' ᾧ ἐσπούδακε; πότερόν ἐϛιν αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἡ σπουδή κτἑ. Frustra se excruciant Interpretes in verbis ἐφ' ᾧ ἐσπούδακε; Omnes consentiunt fieri non posse ut ἐφ' ᾧ pro ἐπὶ τίνι positum esse existimetur. Non sunt illa verba Platonis, sed scioli qui elegantem ellipsin in ora libri ineleganter et soloece explevit verbis ἐφ' ᾧ ἐσπούδακε; quibus resectis recte omnia procedere senties.

Male sprevit Dindorfius bonam Codicis Ambrosiani lectionem p. 217 A. τὰ χαλινὰ — ἵνα χρὴ ἀφιέναι. Quod sen-

tentia postulat ἐφιέναι, *remittere* habenas, Codex ultro obtulit. Cf. Poll. I. 214: ἀνεῖναι τὸν ἵππον καὶ ἐφεῖναι τὸν χαλινὸν εἰς τάχος. Ἀφιέναι τὰ χαλινὰ is dicitur cuius e manu habenae exciderunt, ἐφιέναι is qui relaxat et equo frenum *permittit*.

Quod continuo sequitur θαρροῦντα μὲν τοῖς λείοις καὶ ἀναπεπταμένοις δαπέδοις additam praepositionem requirit μὲν (ἐν) τοῖς λείοις.

Mallem reliquisset Dindorfius p. 217 B. vulgatam lectionem περὶ τὴν νευρὰν καὶ τὰς γλυφίδας, neque ex Ambrosiano libro τὴν γλυφίδα substituisset. Themistius enim τὰς γλυφίδας ex Homero sumsit, qui in eo nomine semper plurali numero utitur, ut in Odyss. Φ. 419:

τόν ῥ' ἐπὶ πήχει ἑλὼν ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε.

Sine sensu editur p. 217 D. ἐπιτροπεύων σχεδόν τι ἅπασαν γῆν τε καὶ θάλασσαν, ὅσης τε αὐτὸς προςατεύει καὶ ὅσην ῥύεται καὶ ὅσῃ συγχωρεῖ τὴν ὀργήν. Absurdum sine controversia est ὅσῃ συγχωρεῖ τὴν ὀργήν, nam quid est parti orbis terrarum *concedere iram?* Ipsa oppositio claram lucem affert. Emendandum est ὅσης τε ΑΥΤΟC προςατεύει — καὶ ὅσης (ἄλλοις) συγχωρεῖ τὴν ἀρχήν. Idem est προςατεύειν et ἄρχειν. Itaque necessaria oppositio haec est ὅσης αὐτὸς ἄρχει et ὅσης τὴν ἀρχὴν ἄλλοις ἐπιτρέπει sive συγχωρεῖ.

Aegre ferre princeps dicitur p. 218 A. ὅτι μὴ εἰσφοιτᾷ ἤδη χρόνοις αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, μηδὲ θαμίζει δορυφοροῦσα εἰς τὰ βασίλεια, ὡς πάλαι εἰώθει. Duabus litterulis transpositis pro χρόνοις legerim χρόνιος, quod noto usu ponitur pro μετὰ πολὺν χρόνον *post longam absentiam.* Praeterea philosophia indignum est τὸ δορυφορεῖν, quod proprium et perpetuum est de *satellitibus*, qui promiscuo usu aut δορύφοροι aut σωματοφύλακες appellantur. Confusa sunt duo verba quae assolent δορυφορεῖν et δωροφορεῖν scribendumque μηδὲ θαμίζει δωροφοροῦσα εἰς τὰ βασίλεια ὡς πάλαι εἰώθει.

Triplici errore obscuratus est locus Themistii p. 218 D. οὐ

μόνα θαυμάζουσιν ὅσα θαυμαςὰ ἀληθινῶς ἀλλὰ καὶ ὅσα οἱ παλαιοὶ οἴονται μακαριςὰ εἶναι, δύναμιν καὶ τέχνην καὶ οὐσίαν. Bellissimam oppositionem vides inter ea ὅσα θαυμαςὰ ἀληθινῶς et ea ὅσα οἱ παλαιοὶ θαυμάζουσιν. Non sic, opinor, Veteres noti sunt ut prae caeteris omnibus *vana mirari* dici possint. Παλαιοί in uno Ambrosiano habetur, in caeteris πάλαι, sed quid libris opus est in re manifesta? *Vulgus* vana miratur, οἱ πολλοί, quod sine mora repone olim a Stephano repertum, sed a Dindorfio alias res agente spretum. Deinde vide mihi quam absurde dicatur vulgus hominum vana mirari solitum mirari δύναμιν καὶ τέχνην καὶ οὐσίαν. Solum δύναμιν recte habet et sanum est, sed male sana et inepta sunt τέχνην καὶ οὐσίαν. Ex opinionibus vulgi vera lectio indaganda est: mirantur isti *fortunam* τύχην et *potentiam* ἐξουσίαν. Nihil opus erat coniectura, quia diserte in libris praeter Ambrosianum omnibus scriptum est τύχην καὶ ἐξουσίαν, sed festinans Dindorfius vitiosam Ambrosiani scripturam inconsulto substituit. In sqq. corrige οὐ χ ρ υ σ ο ῦ ς ἀετός pro χρυσός, et τοξάζεσθαι pro τοξεύεσθαι, quae barbara forma est, et exime articulum importunum p. 219 A. e verbis οὐδὲ [τῶν] Ἀρμενίων οὐδὲ Ἰβήρων οὐδὲ ἵππου πεφραγμένης.

Themistius p. 219 C. ita dicit: duplex animo capio gaudium καὶ ὅτι τὰ παιδικά μοι οὕτως δ ι ο ι κ ε ῖ τ α ι ὥςε ἐρᾶν τέχνης δυσχεραινούσης ψευδολογίαν, καὶ ὅτι φιλοσοφία πεπίςευται μόνη ἀξιόπιςος εἶναι καὶ ἐπαινέτις παμβασιλείας. Ecquis est qui serio credat verbo διοικεῖν in huiusmodi re locum ullum esse? qui credat διοικεῖν τὰ παιδικά vel τὰ παιδικὰ διοικεῖται ὥςε φιλοσοφίας ἐρᾶν non esse delirantis orationem? Non est enim haec διοίκησις, sed διάθεσις, ut quis philosophiam diligat. En veram lectionem! οὕτω δ ι ά κ ε ι τ α ι (pro διοικεῖται) ὥςε ἐρᾶν κτἑ. Nemo a me exempla requiret ut verum esse agnoscat οὕτω δ ι ά κ ε ι τ α ι ὥςε, quia sexcenties ea locutio reperitur. Διατίθημι, διατίθεμαι et perfectum διάκειμαι et διάθεσις in tali re passim leguntur apud omnes. Satius est statim alterum loci mendum simul ostendere et tollere. Nempe ineptissime additur copula in his ἀξιόπιςος εἶναι [καὶ] ἐπαινέτις. Deleto καί lux affulget.

Scribarum socordia impeditus locus p. 220 B. nullo negotio expediri potest. Editur: *πάσχω οὖν ὅπερ οἱ λίχνοι — ἢ ὅπερ μᾶλλον αἱ κύνες αἱ θηρεύτριαι ἑνὸς μὲν αὐταῖς ἀναφανέντος θηρίου προσκαρτεροῦσιν ἐκείνῳ —, εἰ δὲ πολλὰ ἅμα — ὑποκινοίη ἀεὶ τὸ φανὲν μεταθέουσαι ἀποφυγγάνειν τὸ πρόσθεν ἐῶσιν.* Primum transpone *μᾶλλον* sic: *ἢ μᾶλλον ὅπερ αἱ κύνες αἱ θηρεύτριαι.* Refertur enim *μᾶλλον* ad *πάσχω*: inter dicendum ei aptior comparatio in mentem venit atque ita dixit: „*vel potius* quod canes venaticae solent id ego nunc facio." Deinde repetita syllaba sarci sententiae labem in hunc modum *αἱ κύνες αἱ θηρεύτριαι (αἳ) ἑνὸς μὲν — προσκαρτεροῦσιν. Ὑποκινεῖν* proprium in ea re verbum ab optimo venatore Xenophonte Themistius sumsit.

Tenuiora quaedam vitia maculant locum Themistii p. 221 A. *ἐπεὶ καὶ ὅτι τῶν εἰσφορῶν ἐπεκούφισας ἄχθος, ἐνταῦθα οὖν πάλιν ἐμοὶ τοῦ ποσοῦ θαυμαστότερον τὸ ὁπότε.* Primum de more confusa sunt *ὅτε* et *ὅτι* et articulus intercidit, nam perspicuum est requiri: *ὅ τ ε τῶν εἰσφορῶν ἐπεκούφισας (τὸ) ἄχθος.* Tum expunge importunum *οὖν* et corrige *πότε* pro *ὁπότε* ut sit: *ἐνταῦθα [οὖν] πάλιν ἐμοὶ τοῦ ποσοῦ θαυμαστότερον τὸ π ό τ ε*, id est *τοῦ μ ε γ έ θ ο υ ς τῆς εὐεργεσίας θαυμαστότερος ὁ κ α ι ρ ό ς.*

Continuo sequitur forma barbara p. 221 B. *ἡνίκα μὲν αὔξησιν ἐ δ ε δ ί ε ι μ ε ν.* Graeci enim dicebant *δέδιμεν, δέδιτε* et *ἐδέδιμεν, ἐδέδιτε* et *ἐδέδισαν.* Sincera forma *ἐδέδιμεν* in aliis libris servata est, sed eam inconsulto Dindorfius abiecit. Graeculi suum *δεδίαμεν, ἐδεδίειμεν* et *ἐδεδίεσαν* etiam Atticis scriptoribus saepius obtrudunt.

Solon dicitur p. 221 D. non Croesum felicissimum mortalium esse iudicasse *ἀλλὰ Τέλλον τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους καὶ ἅ π α ν τ α μᾶλλον ἢ Κροῖσον*, sed ut sana sit oratio repone *ἅπαντας* pro *ἅπαντα* „*omnes* potius (non *omnia*) quam Croesum."

Certo supplemento sarciri potest librorum lacuna p. 222 A.

βασιλέα δ' ἂν ἀπέφηνεν ὀλβιώτατον καὶ εὐδαιμονέστατον, ᾧ πλοῦτος τοσοῦτον βόσκει στρατὸν ὅσον οὔποτε ἡ Ῥωμαίων ἡγεμονία, *** *χωρὶς δὲ ἐπὶ τῷ Τίγρητι.* Libri exhibent aut *χωρὶς μὲν* aut *χωρὶς δὲ*, quorum utrumque verum est et recipiendum, quo facto quid exciderit statim emicat, nempe hoc: *χωρὶς μὲν (ἐπὶ τῷ Ῥήνῳ, χωρὶς) δὲ ἐπὶ τῷ Τίγρητι.*

Nihil opus esse dicit Themistius p. 222 B. Constantinopoleos magnificentiam verbis et oratione explicare, namque eam oculis omnium esse expositam: *οὐκ ἐμπελάζει ὑμῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐδὲ τοῦ ἄστεος τὸν κύκλον ὁρᾶτε — οὐδὲ γεωργοῦμεν εἴσω τείχους μείζονα χῶρον ἢ κατοικοῦμεν οὐδὲ ὄρειον τὸ κάλλος τῆς πόλεως καὶ διεσπασμένον.* In his duo verba finita *γεωργοῦμεν* et *κατοικοῦμεν* totius sententiae compositioni apta non sunt, sed duae tenues lineolae a scriba neglectae hanc labem pepererunt. Notum est pro terminatione *ον* in libris lineolam duci accentui gravi similem, unde magna vitiorum seges nata est librariis modo compendiolum hoc negligentibus modo pro accentu gravi —*ον* inepte substituentibus. Sic *ἡδὺ* in *ἥδιον* abit aut *δέον* in *δέ* convertitur, et multa alia vitia sat nota sic suscipiuntur. Unum addo quia in vicinia huius loci commissum est p. 220 D. ubi in Ambrosiano est *τὸ λεῖψαν* pro *τὸ λείψανον.* Sic igitur duo molesta verba repente in participia conversa rem restituunt: *οὐδὲ γεωργούμενον εἴσω τείχους μείζονα χῶρον ἢ κατοικούμενον (ὁρᾶτε)*, quo pacto omnis est sublata difficultas. In *ὄρειον* quid lateat non exputo.

Non est integra scriptura p. 222 D. in his: *οὐ τὰ μὲν κοινὰ ἐπιδίδωσι, τὰ δὲ ἴδια ἀπολισθαίνει*, requiritur enim *ὑπολισθάνει*, quod proprie dicitur de iis quae paulatim dilabuntur et senescunt et minuuntur. Formae *ὀλισθαίνω, ἀπολισθαίνω* et *ὑπολισθαίνω* ex plebeio usu manaverunt et ut plurimum debentur librariis. Perperam editur p. 363 D. *τὸ φυόμενον οὐκ ἀπολισθαίνειν ἐᾷ εἰς τὸ μὴ εἶναι.* Stobaeus Floril. 83, 24 hunc locum describens dedit *ἀπολισθάνει εἰς τὸ μὴ εἶναι*, unde certe *ἀπολισθάνειν ἐᾷ* erat recipiendum.

Participium male in nominis locum irrepsit p. 223 A: *μεστὴ*

δὲ ἡ πόλις τεκτόνων καὶ οἰκοδόμων καὶ ποικιλλόντων καὶ παντοδαπῆς δημιουργίας και εἴποις ἂν αὐτὴν ἐργαςήριον μεγαλοπρεπείας. Pro καὶ ποικιλλόντων reliqua opificum nomina manifesto requirunt ut καὶ ποικιλτῶν scribatur et facile ποικιλτῶν sic corrumpi potuit. Plutarchus in Pericle cap. 12: τέκτονες, πλάςαι, χαλκοτύποι, λιθουργοὶ, βαφεῖς, χρυσοῦ μαλακτῆρες καὶ ἐλέφαντος, ζωγράφοι, ποικιλταὶ, τορευταί. Caeterum obversatur Themistio decantatus Xenophontis locus Hellen. III. IV. 17: ἀξίαν δὲ καὶ ὅλην τὴν πόλιν ἐν ᾗ ἦν θέας ἐποίησεν. ἥ τε γὰρ ἀγορὰ ἦν μεςὴ παντοδαπῶν καὶ ἵππων καὶ ὅπλων ὠνίων, οἵ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες καὶ οἱ χαλκεῖς καὶ οἱ σκυτοτόμοι καὶ οἱ ζωγράφοι πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον ὥςε τὴν πόλιν ὄντως οἴεσθαι πολέμου ἐργαςήριον εἶναι. Hinc igitur sumsit Themistius suum ἐργαςήριον μεγαλοπρεπείας, quod prae Xenophonteo vehementer friget ac prope sensu vacuum videtur.

Studium principis, inquit Themistius p. 224 A., me stimulat καὶ οὐκ ἐᾷ καταφέρεσθαι εἰς ὕπνον — ἀλλ' ἀπαυδῶντα καὶ παρειμένον οἷόν τινα εὐδόκιμον ςρατιώτην ἀνακαλεῖται καὶ ἀναζώννυσιν ἐπὶ τοὺς λόγους. Corruptum esse arbitror ἀναζώννυσιν, quod homines docti suspicantur significare emeritum *revocare ad militiam*, sed sine exemplo et sine analogia. Conieci ἀναρρώννυσιν *robur et vires addit*, quod optime convenit cum iis quae praecedunt ἀπαυδῶντα καὶ παρειμένον. Legitur idem verbum p. 366 B: Ἀριςόξενος ὁ μουσικὸς — τὴν μουσικὴν ἐπειρᾶτο ἀναρρωννύναι.

Excidit aliquid p. 224 B. ἐγὼ μέντοι οὐκ ἐπ' ἐκείνῃ τῇ δέλτῳ, ἀλλ' ἐπ' ἄλλῃ μείζονι καὶ τελεωτέρᾳ. Non satisfacit quod nonnulli post τῇ δέλτῳ inserunt θαρρῶ: aliquanto melius eo loco revocaveris μέγα φρονῶ.

Miror quo pacto Dindorfius retinuerit manifestam διττογραφίαν p. 224 C: ἀλλ' ὡς ἔοικεν ὁ ἀνὴρ οὐ τὴν αὐτὴν [ἀνήκειν] ἡγεῖται παιδείαν βασιλεῖ προσήκειν καὶ ἰδιώτῃ, praesertim quum Ambrosianus liber molestum ἀνήκειν omittat.

Levis error maculat locum Themistii p. 236 C. ubi patris sui laudes celebrat his verbis, ὅθεν οὐδὲ μονόγλωττος ἦν οὐδὲ φιλοσόφῳ μόνον ἐπιτήδειος ἀκροατῇ, ῥήτορσι δὲ ἀξύνετος. Recipiet oratio Graecum colorem et referet antiquae compositionis concinnitatem a Themistio studio quaesitam si pro μόνον reposueris μέν. Compara locum p. 237 C. οὐ γὰρ αἱ ἄμπελοι μὲν αὐτῷ καὶ ὁ κῆπος ἥμεροί τε καὶ ἔγκαρποι ἦσαν, τυφλὴ δὲ ἡ διάνοια καὶ ἀγρία, et p. 240 D: οὐ δὴ οὖν τότε μὲν ἐχρῆν ἀνοίγειν τὼ ὀφθαλμώ, νῦν δὲ καταμύειν, ubi si μόνον pro μέν legeretur, periret omnis compositionis elegantia. Quam saepe μέν et μόνον inter se permutentur non semel multis exemplis docuimus.

Sine sensu editur p. 240 B: καί μοι δοκοῦσιν οἱ θεοὶ — ὥσπερ τὸ παλαιὸν Ἡρακλέα καὶ αὖθις Σωκράτην οὕτω νῦν σέ, ὦ πάτερ, διὰ μακροῦ χρόνου παραγαγεῖν καὶ φῦναι ἐπὶ γῆς. Manifesto mendosum est φῦναι, pro quo requiritur verbum *transitivum*, quod quale fuerit satis est ex loci sententia perspicuum. Non enim satisfacit φῦσαι, quod post παραγαγεῖν frigeret, sed reponendum φῆναι, quo verbo Dii immortales singularem aliquem virum et eximium humano generi *cognoscendum dedisse* optime dicuntur, ut σήματα φαίνειν et φῆναι τέρας apud Homerum leguntur.

Patrem defunctum praedicans Themistius p. 240 B. ad ipsum repente orationem convertens ita dicit: ἀλλὰ σοὶ μὲν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων ὁ ἀγρὸς καὶ πρὸς ὀλβίους τε ἀνέδραμες καὶ εὐδαίμονας τοὺς καταπέμψαντας. Absurdum est sine ulla controversia ὁ ἀγρός. Pro σοὶ in aliis libris est σύ, unde quivis emendaverit: ἀλλὰ σὺ μὲν — εὐδαίμων ΑΥΤΟC καὶ πρὸς ὀλβίους κτἑ. Deterior scriptura ex Ambrosiano Codice perperam recepta est etiam paulo ante p. 238 D. ὅςις καθήμενος ἐν βαλανείῳ — πρὸς τοὺς λουομένους καταγγέλλοι τὰ παλαίσματα. Pro inepto verbo καταγγέλλοι revocanda est sine mora vetus lectio καταλέγοι et λουομένους in probam formam λουμένους convertendum.

Soloeca oratio est p. 265 B. λόγους δι' οὓς ἂν ἄνθρωποι

ἄμεινον ζῶσιν οὐ σφόδρα εὐπορεῖν μοι δοκεῖτε. Requiritur optativus *ζῷεν*. Librarii mirati formam ΖΩΙΕΝ notiorem sibi *ζῶσιν* supposuerunt.

Pervulgato errore scribitur p. 266 D. *τὸν πολυάρατον πλοῦτον τί ἂν καὶ λέγοιμεν ὁποίων ἀγωνοθέτης πολέμων ἐςίν;* facile dabis mihi *ὁπόσων* pro *ὁποίων* emendari oportere.

Quae praepositiones saepe inter se permutantur *ἐν* et *σύν*, confusae sunt p. 269 B. *δεξιάς τε ἀλλήλοις συμβάλλουσι καὶ συμπεριπατοῦσιν*, ubi additum *ἀλλήλοις* aperte demonstrat veram lectionem esse *ἐμβάλλουσιν*, ut emendate legitur p. 272 C. *τὸ δεξιὰν ἐμβαλεῖν — ἐνίησί τι κέντρον μελλούσης φιλίας*. Idem error commissus est in libris p. 272 D. *ὥςε διὰ τούτου γε ἐθέλειν ἐμφῦναι*, ubi *συμφῦναι* rescribendum esse reliqua pars loci clamat.

Tolle soloecismum p. 267 A. *πῶς οὖν δή τις τό γε τοιοῦτον ἀγαθὸν εὕροι τ' ἂν καὶ εὑρὼν θηρεύσαι καὶ θηρεύσας ἐγκρατὴς ἔσοιτο;* certus Graecitatis usus pro *ἔσοιτο* requirit *γένοιτο*.

Levis error eluendus est p. 269 D. *ἐφ' ἕν τι νένευκε τῶν οὐ πάντη χρηςῶν*. Pro ΠΑΝΤΗ emendandum *πάνυ τι*. Saepe haec vidi inter se permutari. Si quid esse dicitur *οὐ πάντη χρηςόν*, habet *aliquid* boni, sed *οὐ πάνυ τι χρηςόν* urbane dicitur *quod malum et pravum est*.

Corrigenda est interpunctio loci p. 270 A. *σκέψαι γὰρ πολλοὺς ἀνθρώπους οὔτε χαίρειν τοῖς αὐτοῖς οὔτε ἀνιᾶσθαι δυνατόν*, imo vero: *σκέψαι γάρ· πολλοὺς ἀνθρώπους κτέ*.

Plane contrarium quam quod dixerat scribae Themistium dicentem induxerunt p. 271 B. *ταῦτα μὲν δὴ καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς ἔοικεν, ἐκκριτέον τε καὶ ἀποκριτέον τῷ τῆς ἐκλέξεως ἐπιςήμονι*. Plane idem significant *ἐκκρίνειν* et *ἀποκρίνειν*, et quia res ipsa clamat Themistium dicere debuisse eum qui eligendi peritus sit alia *probare et admittere*, alia *improbare et reiicere*, apertum est verbum alterutrum in prorsus contrarium refingi

oportere. Repone igitur ἐγκριτέον pro ἐκκριτέον. Ἐγκρίνειν *probatum admittere* et alibi passim legitur et p. 269 C. ὑπερόπτην δὴ καὶ ἀλαζόνα — μήποτε ἐγκρίνωμεν.

Pag. 273 A. οὔτε ἐκεῖσε ὑπερβαίνοντα τοὺς σωφροσύνης ὅρους οὔτε ἐνταῦθα τῆς ἀληθείας, admonitus τοὺς ἀληθείας statim revocabis.

Post pauca pro barbaro ἐνδύνεται emenda ἐνδύεται.

Inepte insertum est καί p. 273 B. κατὰ τὴν παροιμίαν [καὶ] τὸν εὐνοοῦντα καὶ κύων σαίνει.

Similiter expunge ἄν p. 275 B. εἰ δὲ σὺ μὲν ἐφέλκοιο, τὸν δὲ [ἂν] ἀνάγκη τις ἀντισπῴη.

Post pauca ubi docet Themistius cum amicis non esse contendendum ne ex certaminis studio odium oriatur p. 275 C. lacuna est καὶ πᾶσαν ** ἐκποδὼν μεταςατέον. Frustra Iacobsius ἄνοιαν inserebat. Sententia ἅμιλλαν excidisse demonstrat.

Vitiosa sequiorum forma irrepsit p. 276 B. οὐ γὰρ πείθομαι ἐγὼ τοῖς ἐκ τῆς ποικίλης φυῆναί ποτε ἐν ἀνθρώποις οἵους τινὰς ἐκεῖνοι πλάττουσι σοφούς, nam pro φυῆναι suspicor Themistium veterum exemplo, ut solet, φῦναι scripsisse, quam formam sero nati Graeculi in φυῆναι corruperunt et pro φύς coeperunt φυείς, pro φύσομαι, ἀναφύσομαι φυήσομαι et ἀναφυήσομαι dicere, quae omnia scribae ἐκ τῆς συνηθείας probis veterum formis substituere solent.

De adulatore dixit p. 276 D. οὐδὲν αὐτῷ μέλει ὅπως ἂν ἔχῃς, non οὐδέ quod editur, et statim post de amico βούλοιτο ἂν σὲ μηδὲν κακὸν ἔχειν, ubi male vulgo pro σὲ scribitur γε.

Calumnia, ut scribit Themistius p. 277 D. ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους ᾧ τε ἐπιβουλεύει καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Loci concinnitas requirit ut pro πάσχει infinitivus πάσχειν rescribatur,

eodem modo pendens ab ἀναγκάζει quo infinitivus verbi oppositi ἐργάζεσθαι.

Exime litterulam p. 278 C. ex aoristo κατακτάνοιεν. Epicis poëtis relinquendum est κατέκτανον, in pedestri oratione ἀπέκτεινα in usu est. Scribe autem κατακάνοιεν, quod a Xenophonte sumtum est, qui saepissime verbo κατακαίνειν et aoristo κατέκανον uti solet.

De calumnia sapienter admonet Themistius p. 278 A. nullo modo admittendam esse sed procul arcendam: εἰ δ' οὖν σε λάθῃ παρεισδῦσα — εἰς φανερὸν προάγειν καὶ διελέγχειν. ὄψει γὰρ ἰλιγγιῶσαν εὐθέως καὶ λυγιζομένην καὶ βατταρίζουσαν καὶ οὐκ ἔχουσαν ὅ τι χρήσεται, adde ἑαυτῇ, quod quum sit necessarium nescio quomodo intercidit. Nunc quidem Themistius Platonis locum de more imitatus solus servavit Platonis manum in libris omnibus gravi vitio corruptam. Obversabatur enim ei locus in *Theaeteto* p. 175 C. ἰλιγγιῶν τε ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν ὑπ' ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν καὶ β α ρ β α ρ ί ζ ω ν γέλωτα — παρέχει. Absurdum est βαρβαρίζων quasi vero rabula et in foro iudiciisque versatus si de philosophia dicere coeperit loquendi proprietatem atque usum amittat. Nil enim aliud amittit quam εὔροιαν τῶν λόγων et lingua olim tam volubilis nunc praepedita haesitat et balbutit. Itaque risum praebet homo, non βαρβαρίζων, sed βατταρίζων, quod a Themistio servatum et a Piersono ad Moerid. p. 197 dudum Platoni redditum tandem aliquando ex longo exilio in veterem sedem revocandum est. Levis Graeculus olim in Platonis Codd. ΒΑΤΤΑΡΙΖΩΝ in notissimum βαρβαρίζων depravavit. Βατταρίζειν antiquum esse vocabulum eoque et alios Veteres usos esse et Hipponactem constat inter omnes.

Ubi narrat Themistius qua forma Scyllam Homericam artifices fingere soleant p. 279 B. ita editur: ποιοῦσι γὰρ αὐτῆς τὰ μὲν ἀπ' ἄχρι κεφαλῆς ἄχρι λαγόνων παρθένον, ἀπὸ δὲ τῆς ἰξύος εὐθὺς εἰς τοὺς κύνας ἐκφερομένην. Restituendum primum est αὐτήν pro αὐτῆς sic: ποιοῦσι γὰρ αὐτὴν — παρθένον,

deinde expunctis verbis ἀπ' ἄχρι κεφαλῆς, quae ne Graeca quidem sunt, ita corrigendum ποιοῦσι γὰρ αὐτὴν τὰ μὲν ἄχρι λαγόνων παρθένον, quae de superiore parte corporis intelligenda esse satis declarant ea quae continuo sequuntur. Non perspexit hoc Graeculus qui ἀπὸ κεφαλῆς in ora libri annotavit. Dicitur παρθένος τὰ ἄχρι λαγόνων ut apud Aristophanem in Vespis vs. 438:

ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη.

ЄΙ et Ι confusa sunt p. 280 A. ἵν' ἔτι καὶ μᾶλλον ἴδῃς ὅτι ὀρθῶς δοκιμάζεις, imo vero εἰδῇς.

Recte Stephanus p. 280 B. ubi editur καὶ αὕτη μὲν, φησὶν, ἐπὶ δεξιᾷ κορυφὴ καλεῖται Φιλίας ἱερὸς χῶρος —, αὕτη δὲ ἡ ἐπὶ θατέρᾳ ὑποκρίσεως, reponi iussit ἐπὶ θάτερα pro θατέρᾳ, sed eadem opera emendari debebat: αὕτη μὲν, φησὶν, (ἡ) ἐπὶ δεξιά.

Tum lege πρόσιθι οὖν ἀγχοῦ — μήποτε ἓν αὐτὸ ὑπολάβῃς pro ὑπολάβοις.

Soloecum est p. 281 B. ὁ Ἡρακλῆς προσηύξατο ἵλεων τυγχάνειν, ubi ἵλεω scribendum.

Pervulgato errore scribae dederunt p. 282 B. οὐδὲ ταῖς προτέραις ὅμοιαι pro οὐδέν.

Πρός et εἰς iterum confusa sunt p. 283 C. οὔτε φεύγων ἐγὼ — οὔτε ἕτερόν τινα πρὸς ὑμᾶς εἰσάγων. Necessarium est εἰς ὑμᾶς εἰσάγων, quod constanter de accusatore dicitur aliquem *in iudicium* adducente.

Vitiata est verborum compositio p. 283 B. οὐδὲν οὖν θαυμαςὸν εἰ — ἐγὼ μὲν ξυνήγαγον ὑμᾶς — ὑμεῖς δὲ τὸ εἰωθὸς ἀποδῴητε καὶ βοήσεσθε ἀναπηδῶντες. Ἀποδῴητε mendosum est, neque enim ἀποδῴην pro ἀποδοίην recte ponitur et sententia futurum postulat ἀποδώσετε καὶ βοήσεσθε.

Non est Graecum quod legitur p. 285 D. καὶ ἧττον ἂν

μεθείμην ἢ τὴν ψυχήν. Legendum est *μεθείην*, ut saepissime dicitur *μεθῆκε τὴν ψυχήν*. *Μεθίεσθαι* cum genitivo coniungitur, ut apud Aristophanem Ran. vs. 836:

οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου.

Iubet se Themistius p. 287 C. si quid deliquisset, *κατέχειν καὶ ἐνδιδόναι τοῖς κατηγόροις χρήσασθαι τῇ ἄγρᾳ ὅ τι ἂν βούλωνται*. Non admodum eleganter addidit *τῇ ἄγρᾳ*, quod multo melius omisisset. Rectissime dicitur *ὁ κατήγορος τὸν φεύγοντα ἑλεῖν* et reus contra *ἁλῶναι*, sed invenustum est condemnatum reum accusatoris *praedam* dicere. Pro *ἐνδιδόναι* autem corrige *ἐκδιδόναι*. Accusatores ad poenam suppliciumque reum *deposcunt*, qui propterea optime *ἐκδίδοσθαι* dicitur, sed *ἐνδιδόναι τινά* neque in hac re neque in ulla alia habet locum.

Delendus est articulus p. 286 D. *εἰσί που ὑμῖν κείμενοι νόμοι. — καὶ τοῖς φιλοσόφοις τοίνυν [οἱ] νόμοι εἰσὶ γεγραμμένοι*.

Leve vitium exime p. 289 D. *τὸ γὰρ ἐφ' οἵῳ δὴ σχήματι παιδείας ἀργυρολογεῖν*, ubi pro *οἵῳ δή* corrigendum est *ὅτῳ δή*, ut emendate legitur p. 290 B. *ἐφ' ὅτῳ δὴ μαθήματι*, et alibi passim.

Praeclaram Stephani emendationem p. 290 C. *λωβωμένου* pro *λαβομένου* festinans Dindorfius sprevit. *Λωβᾶσθαι* Themistius a Platone sumsit, qui saepissime eo verbo utitur.

Regem et philosophum scribit Themistius p. 293 A. ad summum humanae felicitatis fastigium pervenisse *καὶ προσωτέρω οὐκ ἔχειν ᾗ προβήσετον*. Hoc quidem barbarum est, opinor, *προβήσω* pro *προβήσομαι*. Themistius dederat *προβήσεσθον*.

Quod a Comicis et Oratoribus Atticis sumserat Themistius p. 293 C. scribae corruperunt: *ποίους δὲ πυροὺς ἐπιχέω καθάπερ τοῖς νεωνήτοις τὰ καταχύματα*; Imo vero *τὰ καταχύσματα*. *Κατάχυμα* est vocabulum novitium a Graeculis formatum, *καταχύσματα* in re notissima dicebant Attici. Recte

et erudite discrimen inter τὰ καταχύσματα et καταχύματα aperuit grammaticus nescio quis, cuius observatio legitur in coniectaneis περὶ διαφόρων λέξεων, quae Ammonii nomine circumferuntur p. 78, ubi Aristophanis locus affertur ex Pluto vs. 794.

εἶτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα,

et Demosthenis ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυρίων p. 1123, 28: ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν γῆμαι καὶ ἡ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε τόθ' ἡνίκα ἐωνήθη ταύτῃ συνοικεῖν. Sic intelligimus qui factum sit ut Graeculi qui καταχύσματα quae essent plane nescirent suam formam καταχύματα supponerent. Lubentissime Themistius recoquit Atticorum dicendi genus et locutiones veteres, cuiusmodi est p. 283 B. δικαστήριον σοφώτερον τοῦ εἰς ἕνα καὶ χιλίους, οἷς ἐπιτέτρακται ἐκ τῆς ψήφου ἐξενεγκεῖν ὅ τι χρὴ παθεῖν τὸν ἁλόντα ἢ ἀποτῖσαι, et p. 293 C. ὑπερακοντίζω τὸν Γοργίαν, et p. 293 D. δορυφορεῖ με ἐμβάλλοντα εἰς τὴν ἀγορὰν συρφετὸς οὗτος καὶ ἡ γρυμαία κεκραγότες καὶ ἐκβοῶντες ἐφ' ἑκάστῳ ῥήματι ὧν (lege ᾧ) ἂν λέγω, et p. 294 A. ὑπερβάλλων σιναμωρίᾳ. Praeterea plurima Platonica repetit iisque Homerica accumulat, ut p. 291 B. ἐμπιπλᾶσι (L. ἐμπιμπλᾶσι) τὴν οἰκίαν ἅλις χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, et p. 296 C. τοιούτοις χρώμενος ἀρωγοῖς τε καὶ συλλήπτορσιν.

Commentarios in Aristotelem se olim scripsisse narrat Themistius p. 295 A. non aliis, sed sibi: ἐμαυτῷ μόνῳ μνημόσυνα καὶ ἀποθήκην ὧν ἠκηκόειν, ἵν' εἴ ποτε ἀποφύγοιτο τὴν μνήμην ἐξῇ μοι ὥσπερ ἐκ ταμιείου λαμβάνειν ἀσφαλοῦς τε καὶ ἀναλώτου ἀπὸ τῆς λήθης. Dindorfius barbarum ἀποφύγοιτο in ἀποφύγοι refinxit sed melius ἀποφύγοι τι restituisset. In fine loci corrige ὑπὸ τῆς λήθης pro ἀπό.

In lepida comparatione p. 297 A. ὥσπερ τὰ φαῦλα τῶν κυνιδίων — ταῦτα μὲν ὀνίναται οὐδὲν ἀποσοβεῖ δὲ τὴν ἄγραν, corrige: αὐτὰ pro ταῦτα.

Tralaticius error adhuc latet p. 297 C. σιτίων τε καὶ ἱματίων καὶ ὑποδημάτων καὶ ἐν βραχεῖ ὅσων τὸ σῶμα τὸ ἡμέτερον ἐπιδεές. Emenda ἔμβραχυ pro ἐν βραχεῖ. Cf. quae de ea confusione notavimus in *Variis Lectt.* p. 207 sqq.

Nobilis mercator appellatur p. 297 D. *Λ ά μ π η ς ὁ Αἰγινή-της*. Verum nomen est *Λάμπις*. Innotuit Lampis Themistio ex Plutarcho II. p. 234 F. *πρὸς δὲ τὸν μακαρίζοντα Λάμπιν τὸν Αἰγινήτην διότι ἐδόκει πλουσιώτατος εἶναι ναυκλήρια πολλὰ ἔχων Λάκων εἶπεν Οὐ προσέχω εὐδαιμονίᾳ ἐκ σχοινίων ἀπηρτημένῃ*, ad quem locum vide Wyttenbachii annotationem.

Tenuis error pessumdedit plane loci sententiam p. 298 D. *πῶς ἂν οὖν ἐμπορευοίμην ἐγὼ τὴν σοφίαν; καὶ παρὰ τίνας ἀφικνούμενος ἄλλους ἀνθρώπους ἢ παρ' οὓς μάλιϛα καὶ πλεῖϛον ἐξῆν; οὗτοι δωτίνην ἀπέλαυσαν τῆς ἐμπορίας*. Haec quidem sensu vacua sunt neque haec quisquam intelligit. Repone *εἰ* pro *ἢ* et omnia uno tenore sic continua: *πῶς ἂν οὖν* — *τὴν σοφίαν καὶ παρὰ τίνας* — *ἀνθρώπους ε ἰ παρ' ο ἷ ς μάλιϛα* — *ἐξῆν οὗτοι κτέ*. Vides iam omnia esse luce clariora.

Nemo recte interpretabitur quod legitur apud Themistium p. 299 C. *ὅτι μὲν ἔμπορος οὐκ ἂν εἴην παρ' ἄλλων πυνθάνεσθε. ὅτι δὲ οὔτε κάπηλος οὔτε αὐτοπώλης αὐτοὶ δ ι' ὑμᾶς αὐτοὺς ἐρωτᾶτε κτέ*. Quid sit *δι' ὑμᾶς αὐτούς* nemo facile dicet. Emendandum est *αὐτοὶ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς ἐρωτᾶτε*. Notum est *δέ* ita in apodosi iterari solere. Notum est etiam *δ'* et *δι* saepe in Codd. confundi.

Discedit a constanti Graecorum consuetudine quod legitur p. 301 C. *ἀλλ' ὅπως μή με ἀδολέσχην καὶ περιττολόγον νομίσητε*, quia in hac ellipsi perpetuo *ὅπως* et *ὅπως μή* cum futuro tempore coniungitur, veluti p. 147 B. *ἀλλ' ὅπως μή μου κ α τ ε ρ ε ῖ τ ε πρὸς τοὺς λίαν σοφούς*, ubi in aliis est *κατερῆτε*, quae est mera barbaries. Imitatur in talibus Platonem, apud quem est in *Menexeno* p. 236 B. *ἀλλ' ὅπως μοι μὴ χ α λ ε π α ν ε ῖ ἡ διδάσκαλος*, et p. 249 E. *ἀλλ' ὅπως μου μὴ κ α τ ε ρ ε ῖ ς*, et alibi saepius. Quia Themistius hoc genus loquendi ab antiquis totum sumsit, non est credibile eum a vetere forma descivisse, quamobrem repone *ὅπως μὴ* — *ν ο μ ι ε ῖ τ ε* pro *νομίσητε*.

Non erat movendum p. 300 B. *ἄχρι τοῦ ὠφέλιμος*. Themistius *ἄχρι τοῦ* pro *ἄχρι τίνος* posuit.

Laborat vehementer locus p. 302 D. (*ὁ θεὸς*) *οὔτε μένειν ἀξύμβολον ὑμῖν εἰκῇ ξυγχωρεῖ — οὔτε μὴν πικροτέροις φαρμάκοις πρὸς τὴν βοήθειαν ἕλκεσθαι*. In aliis libris est *φαρμάκοις ἐᾷ κεχρῆσθαι πρὸς τὴν βοήθειαν* omisso *ἕλκεσθαι*. Et *ἕλκεσθαι* quidem absurdum est et a sententia loci prorsus abhorret. Dittographia est *ἐᾷ κεχρῆσθαι* et *ἕλκεσθαι*, quod natum est ex ЄΑΚЄ***CΘΑΙ. Itaque repone: *οὔτε μὴν πικροτέροις φαρμάκοις πρὸς τὴν βοήθειαν ἐᾷ κεχρῆσθαι*. Κεχρῆσθαι pro *χρῆσθαι* amant dicere sequiores, ut *ἐσχηκέναι* pro *ἔχειν*.

Apud Themistium in vicinia p. 307 A. duae praepositiones ineptum in modum transpositae sunt ubi dicit: *σπουδαῖον λέγομεν οὐ τὸν — δειπνοῦντά τε ἐκ πολυτελοῦς τραπέζης καὶ πίνοντα ἀπὸ χρυσῶν ἐκπωμάτων*. Suadente rei natura subridens rescribes: *ἀπὸ πολυτελοῦς τραπέζης* et *ἐκ χρυσῶν ποτηρίων*.

Admiratur Themistius p. 308 C. Agamemnonem Homericum quod Nestorem Achilli anteposuit. *φρόνησιν γάρ, οἶμαι, ῥώμης τιμιωτέραν ἡγεῖται καὶ τὸ παιδεύεσθαι καλῶς· τοῦ γεγενῆσθαι*. Absurdum est *παιδεύεσθαι*, pro quo sine mora *πεπαιδεῦσθαι* est reponendum, quod recte legitur p. 367 D. *ἐν τῷ πεπαιδεῦσθαι παιδείαν*, et aliis locis.

Quod dicit Themistius p. 314 C. *εἰ πόρρωθεν ἀγοίμην καὶ ἐκ προοιμίων καρτερεῖτε, ὦ φίλοι ἄνδρες*, si vis intelligere emenda *ἀρχοίμην* pro *ἀγοίμην*.

Non est Graeca oratio p. 314 D. *αὐτοὶ καινουργοῦσι περὶ τοῦ νόμου τῆς γραφῆς*. Solemne est Graecis omnibus dicere *καινουργεῖν* sive *καινοτομεῖν περί τι*, non *περί τινος*. Itaque corrigendum *περὶ τὸν νόμον*.

Quod continuo praecedit: *ὡς οὖν ἐκεῖνο αὐτῶν πάνυ ἄγαμαι καὶ θαυμάζω*, in his *ὡς* nihil habet quo referatur. Nihil aliud

recte dicere potuit quam ἓν οὖν ἐκεῖνο. Omissa litera initiali a rubricatore supplenda scribebatur νοῦν ἐκεῖνο, quid qui descripsit quum N expedire non posset ὡς temere supposuit.

Expelle molestam copulam p. 320 D. ποῖ φέρεσθε, ὦ ἄνθρωποι; [καὶ] ἀγνοεῖτε οὐδὲν τῶν δεόντων πράττοντες.

Repone futurum pro coniunctivo, ut certa lex Graecitatis postulat p. 321 A. οὐδὲ ζητεῖτε οἵτινες ὑμᾶς παύσωσι ταύτης τῆς ἀμουσίας, imo vero παύσουσι.

Miro errore editur p. 321 B. τοῦ μὲν ἄρξαντος ἀμελεῖν, περὶ δὲ τὸ ἀρξόμενον ἐσπουδακέναι, pro ἄρξοντος. In notissimo Gelonis dicto apud Herodotum VII. 162. ξεῖνε Ἀθηναῖε, ὑμεῖς οἴκατε τοὺς μὲν ἄρχοντας ἔχειν, τοὺς δὲ ἀρξομένους οὐκ ἔχειν, suspicor pro ἄρχοντας similiter ἄρξοντας veram lectionem esse. δοκεῖτέ μοι, dixerat, οἵτινες μὲν ἄρξουσιν ἔχειν, οἵτινες δὲ ἄρξονται οὐκ ἔχειν. Non potest in tali re pro futuro ἄρξουσι praesens ἄρχουσι substitui.

Confusa sunt iterum σύν et ἐν p. 322 A. μυρίων ἀνθρώπων ἐγκαθημένων. Ecquid dubitas συγκαθημένων verum esse?

Mendosa est lectio p. 323 B. in his: σκοπῶμεν — ὅπως ξυνάγηται ταῦτα ἀλλήλοις καὶ μιᾶς γνώμης φανεῖται. Pro ξυνάγηται in aliis libris est συνέσεται, unde elicias: ὅπως ξύνεισί τε ταῦτα ἀλλήλοις καὶ — φανεῖται. Sic enim et sententiae satisfactum est et syntaxi futurum postulanti. ξύνειμι apud Themistium ut apud caeteros ἀττικίζοντας promiscue aut praesentis temporis aut futuri notionem habet et usum.

Non uno vitio laborat locus p. 324 A. ἐξελαύνειν Ἐπίκουρον τὸν Νεοκλέους καὶ ἐκβάλλειν τοῦ καταλόγου ὅτι Ἐπίκουρος λάθρᾳ βιώσας ἐπῃνεῖτο καὶ ἔθετο δόγμα μὴ φύσει εἶναι τὸν ἄνθρωπον κοινωνικόν τε καὶ ἥμερον. Pro λάθρᾳ βιώσας ἐπῃνεῖτο in aliis libris est ἐπῄνει τὸ λάθρᾳ βιώσας. Non est difficilis optio. Non potuit Epicurus ex sapientium numero eiici quia *laudabatur* quod in otio vixisset. Ridicule dicitur aliquis re-

prehendi propterea quod laudatur a nonnullis. Ea res invidiam aut odium parere potest, reprehensionem non potest. Quid multa? Corrige ὅτι ἐπῄνει τὸ λάθε βιώσας. Laudabat Epicurus praeceptum λάθε βιώσας et sic homines a rep. et negotiis avocabat, quod alii acriter reprehendunt eumque propterea ex sapientium numero exturbant. Sed quae est ista pueriliter balbutientis oratio ἐξελαύνειν Ἐπίκουρον τὸν Νεοκλέους ὅτι Ἐπίκουρος ἐπῄνει, expellere *Neoclis filium Epicurum*, quia *Epicurus* laudabat. Ne pueri quidem tam inficete nomen proprium repetiissent. Si me audis et Ἐπίκουρον et Ἐπίκουρος expunges. Themistius dedisse videtur ἐξελαύνειν τὸν Νεοκλέους καὶ ἐκβάλλειν τοῦ καταλόγου. Nemo Graecorum paulo eruditior nesciebat quis esset ὁ Νεοκλέους, sed aut Themistoclem dici intelligebat aut Epicurum. Notum est in vulgus epigramma in utrumque:

χαῖρε Νεοκλείδα δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Ἑλλάδα δουλοσύνης ῥύσαθ' ὁ δ' ἀφροσύνης.

Themistio quoque, ut caeteris omnibus τοῦ καλλιεπεῖν studiosis, in deliciis est ita dicere ὁ Σωφρονίσκου, ὁ Ἀρίστωνος, ὁ Κλεινίου.

Laborat locus p. 325 A: τί οὐκ ἀφελοῦμεν αὐτοῦ τοὺς ὀρόφους καὶ ἀναπετάννυμεν ὅλας τὰς πύλας; Futurum ἀφελοῦμεν in praesens ἀφαιροῦμεν refingendum est. Τί οὐ in tali adhortatione, ut *quin* Romanorum, praesens tempus postulat, ut statim recte additur ἀναπετάννυμεν. Forma ἀφελοῦμεν, quamquam est vitiosa pro ἀφαιρήσομεν, sequiorum omnium usu teritur, apud quos καθελῶ, ἀνελῶ, ἀφελῶ et ἀφελοῦμαι, ἐξελοῦμαι et sim. saepissime leguntur.

Pag. 326 C: ὁ δῆμος — εὐαγωγότατος ἁπάντων καὶ εὐαλώτατος ὑπὸ λόγου, non est „*notanda haec superlativi forma*" εὐαλώτατος, ut Dindorfio videtur, sed sine mora in εὐαλωτότατος convertenda, de quo genere erroris diligentissime admonuit ipse Dindorfius in Praefatione pag. XV.

Eximenda est litterula p. 329 D. ubi editur: σπουδῇ α ὐ λ ι ζ ό μ ε ν ο ι ακροασόμεθα. Pro αὐλιζόμενοι in aliis libris est

ἀλισκόμενοι, sed tu emenda *ἀλιζόμενοι*. Saepius Themistius pro *ἀθροίζειν* dixit *ἁλίζειν* et *ἁλίζεσθαι* pro *ἀθροίζεσθαι*, veluti p. 168 A. *θεραπαίνας ἁλίσας εἰς ἕνα χῶρον*, et p. 284 A: *οὐδὲν ἀνύτουσιν οἱ μιξάνθρωποι ἢ μιξόθηρες ἁλιζόμενοι*. Ἁλίζεσθαι et *συναλίζεσθαι* apud Xenophontem et alios solent a scribis in *αὐλίζεσθαι* et *συναυλίζεσθαι* depravari. vid. Anab. VI. III. 3. et VII. III. 48. Ἁλής, *ἁλία*, *ἁλίζειν*, *συναλίζειν*, Ionica et Dorica sunt, quae per Xenophontem ad *τοὺς ἀττικίζοντας* propagata sunt. Nemo enim Atticorum aut *ἁλίζειν* aut *συναλίζειν* usurpavit umquam.

Vocabulum excidit p. 330 A: *οὐδὲ ἀποκλύζεις τὸ λεγόμενον καὶ ἀπονίπτεις ποτίμῳ τὴν ἁλμυρὰν ἀκοήν*; Subest in his decantatus Platonis locus in *Phaedro* p. 243 D: *ἐπιθυμῶ ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι*, unde supplendum *ποτίμῳ* (*λόγῳ*) *τὴν ἁλμυρὰν ἀκοήν*. Quod dixit Themistius *ἀπονίπτεις*, sequitur Graeculorum consuetudinem qui pro vetere forma *νίζω*, *ἀπονίζω* substituerunt *νίπτω* et *ἀπονίπτω*, quam elicuerunt ex *νίψω*, *ἔνιψα*, *·νένιμμαι*, *ἀναπόνιπτος*, quemadmodum ex *χανοῦμαι*, *ἔχανον*, *κέχηνα* finxerunt suum *χαίνω* pro *χάσκω*, similiaque complura.

In lepido Carneadis dicto p. 330 B: *δεινὰ μέντἂν πάθοιτε ὑμεῖς οἱ καλοὶ εἰ μόνοι περὶ ὑμῶν σπουδάζουσιν οἱ ἀνόητοι*, duo insunt vitia sermonis. Graecum est *σπουδάζειν περί τινα*, non *περί τινος* et pro indicativo optativus requiritur. Itaque sic scribendum: *εἰ μόνοι περὶ ὑμᾶς σπουδάζοιεν οἱ ἀνόητοι*.

Quod post pauca sequitur p. 330 C: *οὔτοι κακῶς σοι κείσεται, φησὶ Σωκράτης, ὅτ' ἂν ὑμᾶς τοσούτου δέοντας εὐεργετήσῃς*, quemadmodum emendandum sit docebit locus Platonis *de Rep.* I. p. 345 A: *οὔτοι κακῶς σοι κείσεται ὅ τι ἂν ἡμᾶς τοσούσδε ὄντας εὐεργετήσῃς*.

Non invenuste scribit Themistius de patre suo ad virtutem se informante p. 340 C. *συχνά μου ἀπεπειρῶ καθάπερ οἱ ἀετοὶ τῶν νεοττῶν εἰ δύναταί μοι ϛέγειν τὰ ὄμματα — τὴν αὐγὴν τῆς ἀληθείας, — καὶ ἐγεγάνυσο καὶ ἐγεγήθεις ὅτι σοι γνησίους ἤλεγχον τὰς γονὰς πρὸς τὸν ἥλιον οὐ σκαρδαμύττων*.

sed in his vitiosa forma est ἐγεγάνυσο. Verbum γάνυμαι has habet formas reliquorum temporum γανώσομαι, ἐγανώθην et γεγάνωμαι, quamobrem ἐγεγάνωσο emendandum est, ut est apud ipsum Themistium p. 367 A. ὑψηλόφρων τε καὶ γεγανωμένος.

Non uno mendo deformatus est locus p. 340 B: μὴ ἀχρεῖον τὸ κτῆμα νομίσῃς ὅτι σύγε οὐ παραπλεύσεις τὴν νῆσον ἐκείνην οὐδὲ τὴν Κίρκην ὄψει ποτὲ οὐδ' ἐκπίῃ τοῦ κυκεῶνος, nam barbarum quidem est παραπλεύσω pro παραπλεύσομαι, et faex Graeculorum ita loquebatur. Latet forma Attica παραπλεύσει. Eodem vitio laborat ἐκπίῃ pro ἐκπίει, sed inest etiam aliud quid vitii. Πιεῖν τοῦ κυκεῶνος quid sit novimus, sed ἐκπιεῖν τὸν κυκεῶνα dicere rei natura ipsa iubet, non τοῦ κυκεῶνος. Itaque expuncta praepositione scribendum οὐδὲ πίει τοῦ κυκεῶνος.

Turpis soloecismus haesit p. 345 D: ἐμοὶ δὲ τοσοῦτος σωρὸς καὶ ἑσμὸς σοφίας οὔτε ἐκτήθη ποτὲ οὔτε μὴν κτηθείη. Manifestum est corrigi oportere οὔτε ἐκτήθη ποτὲ μήτε κτηθείη. Saepe sic repente votum concipiunt, ut in notissimo ἔςι τε καὶ εἴη, veluti apud Eunapium in Oribasio p. 105: παῖδας ἔσχε τέτταρας οἵτινές εἰσί τε καὶ εἴησαν, et sic necessario οὐ et μή, οὔτε et μήτε sibi inter se respondent.

Excidit vocabulum p. 354 A. ταύτην ἄρχουσι τὴν ἀρχὴν πλεῖν ἑπτακόσια ἔτη. Corrige πλεῖν (ἢ) ἑπτακόσια. Antiqua forma πλεῖν, quae in Atticorum scriptis fere obliterata est, apud Themistium saepe intacta evasit, veluti p. 87 B: πλεῖν (alii πλὴν) ἢ τριάκοντα. p. 110 A. πλεῖν ἢ μυρίους. p. 138 A. πλεῖν ἢ χιλίους. p. 168 B. πλεῖν ἢ ςαδίους χιλίους. p. 200 B. πλεῖν ἢ τριάκοντα ὅλων ἐνιαυτῶν, et aliis locis.

Manifestum mendum tenemus apud Themistium p. 366 A. καθέζονται ἀγανακτοῦντες εἰ — ἀφαιρεῖσθαί τις αὐτοὺς ἐπιχειρήσει ταύτης τῆς ἀδείας καὶ ταῦτα εἷς ὢν πολλοὺς καὶ ἰσχυροὺς τὴν φωνήν, ἂν οὕτω τύχῃ, μέγα κεκραγότας. Vitiosum est ἰσχυρούς. Duplex in his verbis oppositio inerat: εἷς op-

ponebatur πολλοῖς et τοῖς μέγα κεκραγόσιν oppositus erat is *qui tenui et exili voce loquebatur*. Quin tu igitur mecum reponis καὶ ἰσχνὸς τὴν φωνήν, quem plerique ἰσχνόφωνον appellare solent.

Non attendit animum Dindorfius p. 365 D. ubi edidit πεπαιδεῦσθαι παιδείαν, ἧς τοῦτο ἔργον τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ τοῦ κεκτημένου ποιῆσαι. Nulla est doctrina opus, qua τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθά propria fiant eius qui possideat, quemadmodum *animi bona* nulla vi alicui eripi possunt. Sed de *fortunae* bonis haec dici palam est, in quibus doctrina hanc vim habet ut quae χρήματα sint κτήματα fiant. Apertum igitur est tralaticio errore τύχης in ψυχῆς esse depravatum. Verum olim viderat Harduinus, cuius evidentem correctionem τύχης Dindorfius in marginem ablegavit.

De nomine *consulis* dicit Themistius p. 367 C: ὁ ὕπατος, τοῦτο δὴ τὸ ἀγαπητὸν ὅσα ἔτη ἡ διπλῆ τοῦ αὐτοῦ ἐπωνυμία. Quid sibi vult τοῦ αὐτοῦ? Nihil prorsus. Consules autem ponuntur pro *anni* nota. Quin igitur corrigimus ἡ διπλῆ τοὐνιαυτοῦ ἐπωνυμία. Notissima est Attica crasis τοὐνιαυτοῦ, quam Themistius retinuit, quemadmodum p. 12 D. scripsit θαἰμάτια, similiaque alibi. Scribae, qui illic θοἰμάτια substituerunt, aliud agentes ΤΟΥΝΙΑΥΤΟΥ in τοῦ αὐτοῦ depravarunt. Scrupulum omnem eximet comparatus locus Themistii p. 64 D. ubi de Ioviano simul cum filio consulatum gerente ita dicit: τὸ μὲν τοίνυν ἥδυσμα τοῦ λόγου — μακαρίαν ἀποφῆναι τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ἔτους, ἣ τὴν ξυνωρίδα ἐπέγραψε τὴν εὐδαίμονα πατρός τε ἅμα καὶ υἱέος.

C. G. Cobet.